

KAPİTALİZMİN EŞİTSİZ GELİŞİMİ VE SINIF SAVAŞIMI

Maddi koşullar, işçi sınıfının, militan bir sınıf durumuna gelmesini sağlayacak kadar olgun olmasına ve sınıfın önemli bir kesiminin ücretli emeğin ortadan kaldırılması için mücadele etmesine karşın, emekçi sınıfın içinde geniş bir kesim halen kendini yaşam koşullarının iyileştirilmesiyle sınırlayabiliyor. İşçi sınıfının içindeki bu farklılık, ekonomik ve politik mücadelenin eşitsizliğinden kaynaklanıyor. Kapitalist üretim, farklı sektörlerde –tarım, sanayi vb- farklı gelişme aşamalarında bulunur. Bu nesnel durum, emekçi sınıfın mücadelesinin farklı düzey ve biçimlerde olmasını getirir.

İşçi sınıfının, sınıf bilinci almamış kesimi, mücadeleyi salt koşulları iyileştirme mücadelesi olarak görür. En bilinçsiz işçiler bile, koşulları nedeniyle ücretlerin yükseltilmesi ve emeğin korunması mücadelesine yönelir. Sınıf mücadelesine atılırken, bilinci hala kendiliğinden bilinçtir. Ücretli emeğin kaldırılması (emeğin kurtuluşu) mücadelesi veren sınıfın en ileri kesiminden kopuktur. Onunla henüz mücadele birliğini sağlayamamıştır. Ancak sınıf mücadelesinin koşulları değiştikçe, sınıfın mücadelesi burjuva egemenliğe karşı yöneldikçe, en geri işçi de, bu mücadelenin etkisine girer, uyanır ve ileri atılır. Herşey, kapitalizmin uzlaşmaz sınıf çelişkisine bağlı ve bu çelişkinin doğasına uygun gelişir.

Emekçi sınıf, toplumsal yaşam koşulları gereği, varolan koşulları sürekli düzeltme hedefinden hiçbir zaman vazgeçmez. Kapitalizm altında emekçiler, iyi bir mücadeleyle koşullarını biraz düzeltse de, gerek fiyatların yükselmesiyle, gerekse devletin ücretlere müdahalesiyle, emekçilerin ekonomik durumları yeniden bozulur. Bu alandaki mücadele, sınıf savaşımının çok çetin bir sürecinde geçmek durumunda kalır. Sınıf uzlaşmaz çelişkileri ve karşıtlıkları, bu mücadelenin keskinleşmesi yönünde ilerler. İşçilerin yoksulluğu, kapitalist üretimin koşuludur. Koşulu olan ögeler, bu üretimin sonucu olarak yeniden ortaya çıkar. Kapitalizm, kendi koşullarını sürekli ve yeniden üretir. Kapitalist üretim, başladığı noktaya her kez yeniden dönen bir üretimdir. Başladığı noktaya –sömürüyü yeniden gerçekleştirme noktasına- dönmeden, varlığını sürdürmez. Kapitalist üretimin koşulu, emekçi sınıfın

yoksulluğudur ve bu yoksulluğun yeniden üretimidir. Bu demektir ki, emekçiler, kendi yaşam koşullarını ne denli düzeltse de, sermaye bu yoksulluğu sürekli hale getirir. Kapitalizmin, sermaye birikiminin temel eğilimi, işçilerin yaşam koşullarının daha da bozulması yönünde ilerler. İşçi sınıfıyla kapitalistler arasındaki mücadele, bu alanda sürekli olarak devam eder.

İşçi sınıfı mücadelesi, iktidar mücadelesi biçimini alana dek, çeşitli aşamalardan geçer. Emekçilerin mücadelesi, politik mücadele biçimini alana değin, önce ekonomik

mücadelede uzunca bir yol almıştır. İşçi sınıfı mücadelesi tarihinin en uzun dönemi, salt ekonomik mücadeleyle geçmiştir. Ekonomik mücadeleyle, işçi sınıfı ne kadar ilerleme göstermişse de, bu mücadeleyle kapitalist sınıfı devirememiştir. İşçi sınıfının onca mücadelesine rağmen, ücretli emek sistemi ortadan kaldırılamamıştır. Sınıf mücadelesi, zorunlu olarak politik mücadele biçimini almıştır. İktidar mücadelesi dışında hiçbir mücadele, ücretli-emeği ortadan kaldıramaz. Bu devrimci sonuç, işçi sınıfının uzun mücadele tarihinden çıkmıştır.

Kapitalist ekonominin eşitsiz gelişimi sonucu, işçilerin örgütlülük, mücadele ve bilinç düzeyleri farklı olmuştur. Bu temele bağlı olarak işçilerin mücadelesi, kendi içinde farklılık gösterir. Bu durum, emekçi sınıfın genel eylemleriyle ve komünist partinin çabalarıyla aşılır. Sınıf bilinci almış işçilerle sınıf bilinci almamış işçiler arasında sağlanacak mücadele birliği, işçileri kaynaştırır ve sermaye egemenliğine karşı ortak hareketini sağlar. Aynı toplumsal koşullarda bulunmak, zaten, sınıfın ortak hareket etmesinin temel zeminidir. Komünist partisinin birleştirici eylemi, burada büyük öneme sahiptir. Parti, işçi sınıfının sınıf bilinci almış en militan kesimini yapısında örgütleyerek, öncü-devrimci işçilere dayanarak, emekçi sınıfı harekete geçirir.

İşçi sınıfının kendi kendini kurtarabilmesi için, sınıf savaşımının ekonomik, politik ve teorik mücadele bütünlüğüne dayanması gerekiyor. Emekçi sınıfı harekete geçirici güç, emek-sermaye çelişkisidir. Uzlaşmaz sınıf çelişkileri ve karşıtlıkları keskinleşince, emekçi kitleler kapitalist egemenliğe karşı harekete geçerler. İşçi sınıfı mücadelesi tarihi göstermiştir ki, bu şekilde gelişen eylemler, ayaklanmalara ve devrime dönüşebilir. Ağır çalışma koşullarının, yoğun sömürü ve koyu baskının, bazı koşullarda en geri işçileri, en örgütsüz ve kendi içinde rekabet halinde olanları bile, etkin eylemlere ittiği olur. Bazen de, en örgütlü ve sınıf bilinci almış işçilerin, bu sırada eyleme çıkmadıkları, sınıf bilinci almamış işçileri yalnız bıraktıkları durumlar, hiç görülmemiş bir durum değildir. Bu nedenle komünist partisi, tüm işçiler içinde çalışır. Böylece işçi sınıfının hangi birlikleri harekete geçerse geçsin, her zaman

onların arasında, eylem içinde olur.

Kapitalist sınıf, işçilerin, kuru- lu düzene yönelik bu ya da şu eyle- mine karşı her zaman saldırıya ge- çer. Bu saldırıların boyutu, emekçi- lerin eylemlerinin düzen için ne öl- çüde tehlikeli olduğuna ve tüm halk kitleleri üzerinde ne denli dev- rimci bir etki yarattığına göre deği- şir. Kapitalistlerin ittifak halindeki saldırıları, emekçileri kendi arala- rında kenetlenmeye, birleşmeye ve ortak hareket etmeye iter. Bir işye- rindeki eylemin, grevin ancak çok geniş işçi kitlelerin dayanışması ve harekete geçmesiyle başarıya ula- şabileceği durumlar doğar. Eyleme giden işçiler bunu sık sık gündeme getirirler: “Bizim eylemimiz ancak tüm işçi sınıfının harekete geçmesi ve desteğiyle zafere ulaşır”. Eylemci işçileri eylemle destekleyen işçiler, tamamen bu bilinçle davra- nırlar. İşçilerin dünya genelinde karşılıklı bağımlılığı, bir ülkedeki ve hatta bir işletmedeki greve he- men dünya proletaryasının etkin dayanışmasını getirebilir. İşçiler, birbirlerinden kopuk hareket ettik- leri için, eylemleri çoğu zaman ba- şarıya ulaşmamıştır. Sınıf mücade- lesinin gelişimi, işçi sınıfının sınıf savaşımı, ancak bütün bir sınıfın ortak olarak harekete geçmesi du- rumunda başarıya ulaşabilir. Ve bu gerçek, hep işçi sınıfı için git gide daha anlaşılır hale geliyor. Sınıf savaşımı, sınıfın tüm birliklerini birleştirecek yönde ilerliyor.

Ücretli-emek sistemi, yıkılmadığı sürece, emekçiler ücret- lerini ne kadar yükseltirlerse yükseltsinler, gelecekleri bundan daha kötü olacaktır. Ücretli emeği kaldırmayan bir hareket, düzen sınırlarında kaldığı için, etkisini yitirir. Emekçilerin en temel sorununun ancak devrimle çözüleceği bir noktaya ge- linmişse, devrim dışındaki her mücadele yöntemi tükenir. E- gemen olan meta üretiminin sonuçlarıyla uğraşmak değil, mü- cadeleyi meta üretiminin kendisine yöneltmek gerekiyor. Ya- ni tamamen devrimci yöntemleri öne çıkartma zorunluluğu doğmuştur. Kapitalizmi yıkmaya noktasına gelene değin, soru- nun emekçiler açısından bir hak yoksunluğu olduğu sanılır. Haklar elde edilince, sorunun esas olarak bir hak yoksunluğu olmadığı, esas olanın kapitalizmi yıkmak olduğu daha açık

İşçi sınıfı mücadelesi, iktidar mücadelesi biçimini alana dek, çeşitli aşamalardan geçer. Emekçilerin mücadelesi, politik mücadele biçimini alana değin, önce ekonomik mücadelede uzunca bir yol almıştır. İşçi sınıfı mücadelesi tarihinin en uzun dönemi, salt ekonomik mücadeleyle geçmiştir. Ekonomik mücadeleyle, işçi sınıfı ne kadar ilerleme göstermişse de, bu mücadeleyle kapitalist sınıfı devirememiştir. İşçi sınıfının onca mücadelesine rağmen, ücretli emek sistemi ortadan kaldırılamamıştır. Sınıf mücadelesi, zorunlu olarak politik mücadele biçimini almıştır. İktidar mücadelesi dışında hiçbir mücadele, ücretli-emeği ortadan kaldıramaz. Bu devrimci sonuç, işçi sınıfının uzun mücadele tarihinden çıkmıştır.

hale gelir. Esas sorun, kapitalist özel mülkiyeti toplumsal mülkiyete dö- nüştürmektir. Sınıf mücadelesi, bu noktaya gelene değin, belli bir süreç yaşanıyor. Devrimin kendisi, yaşa- nan süreç tarafından, nesnel koşullar tarafından gündeme getirilir. Devrim esas sorunun biricik çözümü olur.

İşçi sınıfı mücadelesi, ücretli e- meğin kaldırılması biçimini alana kadar, reformizm ve oportünizm, va- rolan mücadelenin sağında solunda yer alacaktır. Burjuvaziyle uzlaşma çizgisinde, sınıf işbirliğinde ısrar e- decektir. Mücadele çizgisi, burjuva- zinin kabul edeceği sınırlar içinde kalacaktır. Ancak, kapitalizmin geli- şimiyle birlikte, tüm uzlaşmaz çeliş- kileri ve karşıtlıkları keskinleşir ve ö- ne çıkar; bu durum, kaçınılmaz ola- rak devrime varır. Bu durum karşı- sında, her türden uzlaşmacı politik çizgi iflas eder-tükenir. Sınıf savaşı- mı, bir sınıf savaşımı olarak ne denli serpilip gelişirse, sınıf çatışmaları şiddetlenir ve reformist-oportünist çizgi de o ölçüde açığa çıkar. Sınıf savaşımı bu noktaya gelmiştir.

Kapitalizmin çöküş dinamikleri harekete geçince, burjuvazi egemen- liğini artık bu egemenliği yıkacak bir güç olan işçi sınıfını baskı ve saldırı altında tutarak, bunu en tepe noktaya çıkararak, emekçilerin güçlerini bö-

lerek, onları güçsüz düşürerek ayakta tutmaya çalışır. Bu a- maçla, devrimci marksistler karşısında, reformist, oportünist güçler, mücadeleciler devrimci işçilere karşı burjuva sendikala- rını desteklemiştir. İşçi sınıfının mücadele tarihi öğretmiştir ki, burjuva egemenliği ne zaman tehlikeye girse, bu güçler o- nun yardımına koşmuşlardır. Eğer onların desteği olmasaydı, burjuva egemenliği pek çok yerde tarihe karışmıştı. Burjuva- zi, işçi sınıfının devrimci hareketi karşısında, reformist, opor- tünist güçleri, burjuva sendikalarını destekleyerek, onların ka- çınılmaz tükenişlerini hızlandırmış olur. Tüm bu gelişmelerin sonucunda, devrimci güçler ön plana çıkıyor. Devrimden, devrimci yöntemlerden başka hiç bir aracın, emekçi halk kit- lelerinin en yaşamsal sorunlarını çözemeyeceği tarih tarafın- dan ortaya konmuştur... Devrim tarih tarafından gündeme ge- tirilmiştir.

C.DAĞLI

TELEKOM GREVİNİN ÖĞRETTİKLERİ

Telekom grevi bitti. Bir hizmet iş kolunda, ilk defa bir grev bu kadar etkili ve uzun süreli oldu. Hizmet iş kolu, elbette kendi içinde oldukça farklı kategorilere sahip. Örneğin, belediye temizlik işçileri, 90'lı yıllarda ard arda, üst üste binen eylemler yapmıştı. Zor yöntemleri de dahil bir çok farklı mücadele biçimini hataya geçiren komiteler kurmuşlardı. O zamanlar belediyelerin birinde grev biterken, öbüründe başlıyordu. Neredeyse hiç bir belediye kendini bu büyük grev dalgasından kurtaramadı. Ancak yine de, tek tek yanan ateşler gibi bütün dağı dolaşan bu grevler, bütün dağı ateşe veren bir eş zamanlılığa ulaşamadı. Belediyeciliğin yerel sınırlar içinde kalan ekonomik etkinliği, grevlere bir eş zaman kazandırmaya fırsat vermiyordu. Bu açıdan Telekom, tüm ülkeye yayılmış bir tekel olarak, eş zamanlı bir grevi zorunlu kıldı. Şimdi, Diyarbakır, Antep, Erzurum, Adana, Bursa, İstanbul, vb. 81 ilde aynı anda greve giden bir işçiyi, başka hangi kuruluşta bulabilirsiniz? Bu açıdan Telekom grevi, daha önce görmediğimiz bir olaydı ve grev süresi uzadıkça, 81 ilde neredeyse bütün çalışanlar arasında bir sınıf özdeşleşmesi, dayanışması yaratma potansiyeli açısından, benzersiz, muazzam bir olaydı.

Telekom grevinin bir başka özgün yönü de şuydu: Hizmet iş kolunda daha önceki grevler, vasıfsız emek dediğimiz iş gücüne sahip emekçiler arasında görülüyordu; belediye işçileri gibi. Ve belediyeler bu sorunu, 90'lı yıllarda taşeronlaşarak aşmaya çalıştı. Telekom ise, vasıflı iş gücünü çalıştırıyor. Hem emek vasıflı, hem de aldıkları ücret, asgari düzeyin oldukça üzerinde... Bu da artık Türkiye'de "tuzu kuru" dediğimiz işçi kesimlerinin de harekete hazır olduğuna güçlü bir işaret.

Telekom gibi vasıflı iş gücü barındıran hizmet sektöründeki bu grev bize, imalat sanayinde-

ki bir grevden ne denli farklı olabileceğini gösteriyor. İmalat sanayindeki bir grev, üretim çarklarını durdurur, makineler susar. Telekom'da ise, bu işçiler olmadan da sürüp giden bir işleyiş var. uydular, yönlendiriciler, fiber-optik yeraltı entegre sistemi, santraller, büyük ölçüde canlı emek gerektirmeden kendi kendine işleyen bu muazzam alt yapının bakımını, tamirini ve eğer yeni bir talep olursa, bu muazzam entegre alt yapıya yeni eklemeler yapılmasını üstlenmişler. Böyle bir yapı üzerinde gerçekleşen grev, ancak iki biçimde sürdürülebilir. Ya işçiler, bu entegre sistemi devreden çıkaracak şalterleri indirirler. Ya da, bu son grevde olduğu gibi, üst üste binen bakım ve arıza gidermelerin yapılmamasıyla, sistemin kendi kendine çökmesini beklemek. Bu da, başlayan grevin uzun bir döneme yayılmasını zorunlu kılıyordu. Şirket ise, yaygın sabotaj faaliyetleriyle, olası arıza ve bakım ihtiyacı olan merkezleri sürekli yenileyerek, entegre sisteminin çöküşünü ertelemeye çabalamaktan başka birşey yapamamıştır.

Telekom grevi, stratejik önemde bir grevdi. Dünya emek hareketi için örnek oluşturabilecek bir konumda olduklarını söylemek abartı olmasa gerek. Telekom sektöründe kıran kırana bir rekabet söz konusu ve her bir dev tekel, diğerinin piyasadan silinmesini dört gözle bekliyor. 90'lı yıllarda Bilgi-iletişim teknolojileri altın çağını yaşadı ve tüketti. Düşen karlar, her biri muazzam sermaye gerektiren yeni yatırımların ö-

nünü kesti. Siemens, Akatel-Lucent, Motorola gibi devler, değil yeni yatırımlar yapmak, bünyelerindeki kimi şirketleri kendi taşeronlarına devretmek zorunda kaldılar. Yeni teknolojiler yoluyla sağlanacak yeni sermaye verimliliğinin önü, düşen karlar nedeniyle kapalı olduğu için, şirketlere tek yol kalıyor: Taşeronlaşma. Hizmet ağlarını taşeronlaştırıp yerelleştirerek, vasıflı emek gücünü asgari ücret seviyesine çekerek ayakta kalmaya çalışıyorlar. Yani, sadece Telekom sahibi Oger'in değil, bütün bilgi-iletişim tekellerinin başvurduğu bir çare taşeronlaşma. İşte Telekom dünya çapındaki bu eğilimi tersine çevirerek, dünya emek hareketine çok önemli bir mevzi kazandırmış oldular.

Öte yandan, dünya çapında stratejik önemde böyle bir grev, yine ancak dünya çapında bir dayanışma ile sürdürülebilirdi. Aslında

bu gerçek, sadece Telekom iş kolu için değil, hemen tüm sanayi iş kolları için kabul edilmesi gereken yeni bir gerçekliktir. Bu gerçekliği yaratan, üretici gücün artık dünya çapında bir toplumsallaşma yaşamasının yanı sıra; sermayenin uluslararası karakteri de bu yeni gerçekliğin bir parçası. Telekom'un sahibi Oger şahsında konuyu ele alalım.

Oger, Lübnanlı bir milyarder ailedir. Lübnan'ın emperyalist Ortadoğu politikalarında taşıdığı büyük önem, bu ülkede her an iç-savaşa yakın olan derin çelişkilerin, dünya çapında desteklenen bir tekeli burjuvazi aracılığıyla bastırılmasını getirmiştir. Oger, bu tür sermaye gruplarının Lübnan'daki en irisidir. Asıl işi, Arabistan'daki inşaat işleri. Emperyalist dünyanın politik desteği ve Körfez ülkelerinin finansal desteği ile, bölge çapında bir "girişim grubu" haline geldi. Yani Oger ailesi, finans dünyasında büyük meblağda borç para temin edip, bölgede sanayi ve alt yapı kuruluşlarını satın alıyorlar. Telekom'da yaptıkları gibi, borç parayla aldıkları işletmelerin bilançolarına giriyor bu borçlar. Yani artık Oger ailesinin değil, Telekom'un borcu haline geliyor. Oger de, Telekom gibi şirketlerin mal varlıklarını teminat gösterip, yeni krediler bulmaya devam ediyordu. Yani Oger için Telekom işi, paradan para kazanmaktan ibaret. Dünya çapında fonlar tarafından işletilen hisseler ve diğer menkul kıymetlerin fiyatları yükselsin yeter. Bu hisseler prim yaptığı sürede Telekom'daki kayıplarını önemsemeyecekti. Herşeyden önce, bu kayıplar, kendisine ait olmayan ve borç aldığı sermayenin kayıplarıydı. Oger'e dokunmuyordu. Ona dokunacak tek şey, kendisini dünya çapında köşeye sıkıştıran bir emek mücadelesi olurdu. Böyle bir durumda Oger ve ailesinin geleceğinden endişelenen finansörler, yakasına yapışıp borç verdikleri parayı kurtarmak isteyeceklerdi; yeni kredi bulmakta zorlanan Oger'e ait tüm menkul değerler dünya çapında değer kaybedecekti. O zaman Oger'in Telekom grevini görmezden gelme lüksü olmazdı.

Telekom'a dünya çapında bir dayanışma sağlamak için uygun bir iklim vardı aslında. Bu fırsat şimdilik kaçırıldı. Fransa'da ve Almanya'da aynı anda grevlerin sürüyor oluşu önemli gelişmeler yaratabilirdi. Bu ülke işçilerine çağrılar yapmak gerekiyordu özellikle Fransa ile ilişkileri sıkı olan Oger için, kötü bir dezavantaj yarattı. Öte yandan, ABD'de, hizmet iş kolundaki milyarlarca işçiyi örgütleyen UNITE-HERE adlı bir sendika var. Onların da derdi aynı: Taşeronlaşmanın engellenmesi. Bu sendikayla dayanışma sağlamak için, yeterli ve sağlam bir sebeptir bu.

Şimdi artık hem Telekom grevinin deneyimlerin aktarılabilir, hem de bu deneyimler ışığında daha güçlü ve dünya çapında eylemlerin örgütlenmesine girilebilir. Telekom'da sağlanan anlaşma, içinde daha büyük çatışmaların nüvelerini taşıyor. Sınıf mücadelesi şimdi bu önemli işkolunda mayalanmaya devam ediyor. Bu kez, daha büyük çatışmalara ve işçilerin uluslararası çapta mücadele birliğini örmeye hazır olmak gerekiyor. □

İŞÇİLER HER YERDE ALANLARDA

Gün geçmiyor ki, işçilerin eylemliliğinin olmadığı bir gün haberi duyulmasın. En son Türk Telekom çalışanlarının başlattığı grev, en bilindik işçi eylemliliği olarak gündemi oluşturuyor. Fakat

Türkiye ve Kürdistan'da işçi eylemlilikleri bütünlüklü bakıldığında, alanların ne kadar dolu olduğunu görmeye yeter. Bu eylemliliklere yerel olarak bakmak sadece kendi alanıyla sınırlı kaldığını düşünmek ancak oportünist ve reformist bakış açısıyla açıklanabilir.

24 Kasım günü, Eskişehir Toprak Holding Bünyesi'nde çalışan Toprak seramik işçisi, 45 gündür ücret alamadıkları için saat 13:00'de (aynı saatte Eğitim Sen'in eylemi de vardı) Adalar Migros önünden başlayan ve Vardar İş Merkezi önünde yapılan basın açıklamasıyla sonlandırılan bir eylem gerçekleştirdiler.

"AKP Vatandaşın mı Patronların mı Hükümeti", "TMSF Yetim Hakkı Arıyormuş? Çocuklarımız Yetim Kalsın İstemiyoruz", "Söz Değil Alınlarımızı İstiyoruz", "Seçimden Seçime Hatırlanmak İstemiyoruz" şeklinde sloganlar atıldığı eylemde, bir açıklama yapan Türkiye Çimse-İş Sendikası Eskişehir Şube Başkanı Kürşat Ceylan, Toprak Holding bünyesinde çalışan 2 bin işçinin aileleriyle "açlığa mahkum edildiğini" söyledi. Ceylan, 4 Ekim'den bu yana fabrikalarının kapalı olduğunu belirtti. Holding yetkilileri tarafından fabrikanın açılması için söz verildiğini, ancak fabrikanın açılmadığını savunan Ceylan, Toprak Holding işçilerinin dayanacak gücü kalmadığını söyledi. Eylem sloganlar eşliğinde sona erdi.

Savaş bahanesiyle, insanların günlük yaşamını sağlayacağı ürünlere zam yapmayı artık gelenekleştiren tekeli kapitalist sistem, geldiği süreç itibarıyla, sıçramalı çöküş aşamasına gelmiştir. Alanlar artık işçilerin, emekçilerin eylemleriyle doluyor. Durum, savaş politikasıyla uyutularak, günlük yaşamları daha da zorlaştırılan halkın, bundan sonrada bu alanlara, salt ekonomik kaygılarla dahi olsa dolacağını gösteriyor.

Şimdi yapılması gereken, işçileri, emekçileri, dışarıdan politik bilinç taşıyarak donatmak ve onların kendi iktidarını kurmaları için iç savaş sürecini yükseltmektir. Kürt ve Türk halklarının, proletarya önderliğinde demokratik halk iktidarı için savaşması zorunluluğunu yılmadan anlatmaktır ve bunun hayata geçirilmesini sağlamaktır.

DÜNYA EMEĞİN OLACAK

Eskişehir Devrimci İşçi Komiteleri

YENİDOĞAN FAŞİZME MEZAR OLACAK

Son aylarda, sınırötesi operasyon için zemin hazırlamak üzere çatışmalar da ölen askerler üzerinden duygu sömürsüyle başlayan bir şovenist dalga yükseltilmeye çalışılıyor. Sokaklara inmeye başlayan karşı-devrimin kitle tabanı, kendinden olmayan herşeye saldırıyor.

Son haftalarda bu faşist güruhun yaptığı saldırılardan biri de Yenidoğan'da gerçekleşti. Burada Mücadele Birliği okuru genç işçilere Deniz Gezmiş tişörtü giydikleri, kendileriyle kafa tokuşturmadıkları, "solcu" olduklarını dile getirdikleri için saldıran faşistler, "Alevileri solcuları burada barındırmayacağız" diye de tehdit etmişlerdi.

Sarıgazi ve Yenidoğan'da bulunan Mücadele Birliği okurları, faşizme karşı mücadele için, ilk olarak 25 Kasım günü, Yenidoğan halkına hitaben yayınladıkları bir bildiriye, Yenidoğan sokaklarında dağıttılar.

"Son dönemde gelişen olayların da etkisiyle ırkçı saldırıların öünü açılıyor. İşçilerle, emekçilerle zengin asalak takımı birmiş aynı koşullarda yaşıyor gibi vatan millet yutturmacalarıyla birlikte, beraberlikten, kardeşlikten bahsediyorlar. Ama biz biliyoruz ki sadece sınıf kardeşliği vardır. İşçi ve emekçilerin kardeşi yine işçi ve emekçilerdir. Burjuvazi ve faşist köpekleri ise düşmandır. Sanki bankaların içini boşaltan, işçileri sokağa atan, memurları süründüren, Susurluk'ta, Şemdinli'de asıl yüzleri ortaya çıkan onlar değil. Kendileri bizleri bu birlik beraberlik yalanlarıyla aldatarak zenginliklerine zenginlik katmak istiyorlar.

Bunun için Yenidoğan gibi, iş-

çi-emekçilerin yaşadığı semtlerde faşist örgütlenmeler ve saldırılarla bizi sindirmeye çalışıyorlar.

(...)Yenidoğan işçi ve emekçi halkı, sermayenin, patronların, paranın hizmetinde olan faşistler ve onların kolluk gücü jandarma bizim yanımızda değil karşıımızdadır.

Bugün Kürt halkını girişilecek savaşın bahanesi edenler, yarın Alevilere, iş-

çilere, öğrencilere saldıracaklar. Çünkü, 'Hepimiz Türküz' naralarıyla 'Allah-ekber' naraları birbirine karışmıştır. Dün Sivasta aydınlarımızı diri diri yakanlarla, Maraş'ta kundaktaki bebekleri öldürenlerle bizler asla kardeş olamayız. Çorum'da, Dersim'de, Gazi Mahallesi'nde insanları katledenler bizim kardeşimiz değil düşmanımızdır. İlk fırsatını bulduklarında bizleri de bekleyen daha büyük ve çaplı saldırılara karşı örgütlenmeliyiz. Birbirimize sahip çıkmalıyız. Birlikte ve beraber hareket etmeliyiz. Yarın çok geç olmadan bugünden faşizme karşı birlikler oluşturmalıyız.

Şikayet etmekle sorunlarımız çözülmez. Tüm bu acıları yaşayarak öğrenedik. Artık harekete geçme zamanıdır. Bizler örgütlü bir güç olursak tüm bu saldırılara karşı koyabilecek güçteyiz. Çocuklarımıza, gençliğe, işçilere sahip çıkabilmek için faşizme karşı hep birlikte mücadele!" denilen bildiriye, Yenidoğan'ın üç mahallesinde sokak sokak, kapı kapı, dolaşarak dağıtan Mücadele Birliği okurları, kahvelere girdiler, zillere basıp kapı altlarından atarak, mahalle sakinleriyle konuşarak konuyu anlattılar ve saldırılara anladıkları dilden cevap vereceklerini belirttiler.

Mahallede karşılaşılan faşistler ve gericiler, devrimcilerin bu gövde gösterisi karşısında suspus oldular. Devrimcilerin örgütlü bir şekilde Yenidoğan sokaklarını doldurmaları, dostları sevindirirken, "çok iyi yapıyorsunuz, susmamak lazım" diye desteklerini alırken, gericileri ise tedirgin etti.

Akşamüzeri bildiri dağıtımını sonlandıran Mücadele Birliği okurları, faşizme karşı mücadele etmek için bu kitlesel bildiri dağıtımını örgütlemenin ilk adımları olduğunu, bundan sonra değişik mücadele yöntem ve araçlarıyla anti-faşist mücadeleyi geliştireceklerini belirttiler. □

Kapitalizmin Has Ürünü Yıkıcı Güç: YOKSULLUK

Devletin resmi kurumlarının yayınladığı rakamlara inancak olursanız, Türkiye’de gıda yoksunluğu çekenlerin sayısı sadece 900 bindir. Aynı rakamlar, sadece 17 milyon insanın yoksulluk içinde olduğunu söylüyor. Geri kalanımız mutlu-mesut yaşıyormuş. Rakamlara değil, gözleriyle gördüklerine inanmayı tercih edenler, Ramazan ayında iftar çadırları önünde saatler öncesinden kuyruğa girenleri sayabilirler. Tek başına bu görünür olgu bile, resmi rakamların kara vicdanlı yalanlarını ortaya çıkarmaya yeter.

Neyse ki bu ülkede vicdanları kararmamış bilim insanları da var. Onlara göre, nüfusun en az %65’i yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Bu oran, her geçen gün büyüyor.

Bu topraklarda yoksul kitlelerin varlığı hiç de yeni değil. Tersine yoksulluk, kapitalist sistemin üzerinde inşa edildiği temeldir, ve bu aşağılık sömürü sistemi varoldukça, yoksulluk kervanına yeni yeni müfrezeler katılmaya devam edecektir.

AKP hükümetinin toplumun en yoksul kesimlerine belediyeler, çeşitli yardım fonları ve kimi demokler aracılığıyla yaptığı küçük yardımlar, ne bu hükümete özgüdür, ne de bu partinin dayandığı islami temellerle bir ilişkisi vardır. Toplumun en yoksul kesimlerine yapılan bu ufacık yatırımlar, öteden beri BM, Dünya Bankası ve AB fonları aracılığıyla, bizzat emperyalist mali sermaye tarafından bağımlı ülke hükümetlerine dikte ediliyor. Türkiye’de bu uygulamanın resmi devlet politikası haline getirilmesi, burjuvaziyi epeyce korkutan 2001 krizine dek uzanır. Ve esasında, bu politikanın mimarı AKP değil, Kemal Derviş’tir. Söz konusu politika, yoksullara karşı vicdani bir sorumluluk üzerine inşa edilmiyor. Aksine, bu küçük yardım paketlerinin, ülkeyi tam ilhak cenderesi içine sıkıştırmakta oynadığı özel bir rol var.

Yoksul Kal ki Borç Alasın

Geçen yüzyılın başından itibaren Latin Amerika, Güney Asya gibi ekonomik krizlerin korkunç boyutlarda yoksulluk ürettiği ülkelerde, deneyimi gerçekleştirilen bu uygulamayı, Michael Chossudovsky şöyle anlatıyor:

“Acil Sosyal Yardım fonu bir ‘toplumsal mühendislik’ yaklaşımını, yani ‘yoksulluk yönetimi’ ve toplumsal huzursuzluğun kreditorler açısından minimum maliyetle azaltılması için bir politika çerçevesini gerektirir. ‘Yoksullara yardım’a dönük ‘hedefli programlar’ın ‘masraflarının geri alınması’ ve sağlık ve eğitim hizmetlerinin ‘özelleştirilmesi’ ile birlikte, sosyal program sağlamanın ‘daha verimli’ bir yol olduğu söylenir. Devlet geri çekilir ve hizmet bakanlıklarının sorumluluğunda yürütü-

len pek çok program, artık Acil Sosyal Yardım Fonu şemsiyesi altında sivil toplum örgütleri tarafından yönetilmeye başlar. Acil Sosyal Yardım Fonu, ‘sosyal güvenlik ağı’ çerçevesinde, uyum programının bir sonucu olarak, işten atılan kamu sektörü işçilerine dönük tazminatları ve/veya minimum istihdam projelerini de finanse eder.

Acil sosyal Yardım Fonu, devletin toplumsal sektörlerden çekilmesini, ayrı ve paralel örgütsel yapılar tarafından (mikro toplumsal düzeyde) ‘yoksulluk yönetimi’ni resmen onaylar. Uluslararası ‘yardım programları’ tarafından finanse edilen çeşitli sivil toplum örgütleri (non-governmental organizations) yerel hükümetlerin pek çok işlevini aşama aşama üstlendi. ‘Sosyal Güvenlik Ağı’nın şemsiyesi altında küçük ölçekli üretim ve el sanatları projeleri, ihracatçı şirketlerle yapılan alt sözleşmeler, yerel topluluklara dönük eğitim ve istihdam programları vb. düzenlenir. Böylece, büyük bir toplumsal değişim riski bastırılırken, yerel toplulukların zorlukla da olsa hayatta kalması sağlanır.” (Yoksulluğun Küreselleşmesi, sf. 79)

Bu uzun pasajda Chossudovsky, Dünya Bankası ve AB gibi kurumlar eliyle yürütülen ‘sosyal-mühendislik’ faaliyetlerinin mekanizmalarını ve hedeflerini deşifre ediyor. Asıl hedefin, bir devrimi önlemeye, toplumsal patlamayı engelleyecek emniyet sübapları oluşturmaya yönelik olduğu çok açık. Çünkü bağımlı ülkelerde artık yoksulluk sistemin kaldırılabileceğinin ötesine geçmiştir ve yoksul emekçi sınıflar sürekli büyüyen bir öfke ve ayaklanma eğilimi içindeler. Geçmeden hemen belirtelim ki, uluslararası mali-sermayenin 90’lı yıllar boyunca Latin Amerika’da yürüttüğü bu “sosyal mühendislik” projesinin hedefine ulaşmadığını, bu kıtada ardı ardına devrimci ayaklanmalar ve bu ayaklanmaları arkasına alan demokratik iktidarların varlığını hatırlamakta yarar var.

Emperyalist ülkelerde mali sermaye geçen yüzyılda, emekçi sınıflar ayaklanıp sosyalizme yönelmesin diye “sosyal-refah” politikalarına başvurmuştu. Üstelik bu politikalar, sermaye birikiminin o yıllardaki ihtiyacına da karşılık veriyor, yüksek ücretli emekçilerin yarattığı derin bir iç-pazar sayesinde, büyük ölçekli üretim ve yeni tekniklerin kısa sürede kârlı işlere dönüşmesinin önündeki engeller temizlenmiş oluyordu.

Ancak, bağımlı ülkelerde ne böyle geniş bir kaynak var, ne de sermaye birikimi ile sosyal refah uygulamalarının uyumlu hale getirilebileceği bir ekonomik yapı... Tersine, bu ülkelerde emperyalist sermayeye bağımlılığın ve geri borç ödemeleri akışının sürdürülebilmesi için, yoksulluğun korunması şarttır.

Bir ülke halkı ne denli yoksulsa, o denli çok borçlanacak, borçlarını ödemek için o denli fazla çalışacak ve o denli dış ticaret faaliyetlerine kaynak aktaracaktır. Bu durum, mali-sermayenin kendi varlık değerini koruma gayretiyle de uyum içindedir. Uluslararası mali sermaye, kendi içine doğru büzülüp çökmek için, ancak yeni borçlar yaratmak, borç zincirini çoğaltmak yoluyla kendini yeniden üretebilir. Bağımlı ülkelerde yok-

sulluğun sürdürülmesi, mali-sermayenin kendini yeniden üretme çabasının bir parçasıdır. Ne zenginleşip refaha ermeye fırsat var, ne de açlık ayaklanmalarına izin verilir.

Yurttaşlıktan Muhtaçlığa Geçiş

Bağımlı ülkeler “sosyal refah” la değil, ancak yoksulluğa yönelik “mikro yardımlar” ile güvenlik sübapları yaratabilir. Fakat bu sübaplar, çok geniş bir yıkımın hazırlayıcısı olurlar. Toplumun en yoksul kesimlerine yapılan yardımlar, bir “yurttaşlık hakkı”ndan çıkarılıp hayırsever faaliyetlerine dönüştürülür. Yurttaşlık hakkı, vazgeçilmez, devredilmez ve yasal güvenceye sahiptir. Oysa hayırsever faaliyetler, bu güvencelerden yoksundur ve yardım yapanın insafına terk edilmiştir. Bu durum bizlere, en temel hakların bile kapitalist sistem altında hiç bir güvenceye kavuşamayacağını kanıtını sunar.

Yoksul yurttaşları, “hayırsever”lerin insafına kalmış “muhtaç”lara çeviren bu mekanizma, emperyalist tam ilhakin bir parçasıdır. Öte taraftan devlet, sistemin yürüyebilmesi için üzerine aldığı sağlık-egitim-temizlik gibi yükümlülüklerden arındırılır. Böylece bağımlı ülke devletleri, alınan tüm borçları, önce bütün emekçi sınıfların sırtına yükleyen ve sonra da geri ödemeleri garanti altına alan bir mekanizmadan öteye, anlamını kaybeder.

Yurttaşlık hakkının yerini gönüllü hayırseverlerin* insafına terk edilmiş muhtaçlık aldığıında, devletin yerini de “sivil-toplum-örgütleri” alır. STÖ’ler, Dünya Bankası, AB ve özel fonlar tarafından desteklenerek, yoksul sınıfların bütünlüklü yapısını tahribata uğratmaya girişirler. Yoksul sınıflar hem dikey hem de yatay ölçeklerde bölünmelere uğrarlar. Yoksulun yoksulluğu hayırseverlerin insafına terk edilir. Bu en alttakilerin biraz üzerinde yer alanlar, acımasız “ev sanayisi” ile sömürünün en vic-

dansızına tabi tutulurlar. Bu dikey bölünmenin yanı sıra, farklı STÖ ve partilerin işin içine girmesiyle, cemaatçilik, çeşitli siyasi angajmanlar yaratılır ve yoksullar bu kez de yatay olarak bölünür.

Yoksulluğu sürdürmeyi ama asla ortadan kaldırmamayı hedefleyen bu faaliyetler, ancak belli bir süre için işe yarayabilirler. Muhtaç duruma düşürülmüş olmanın onur kırıcılığı ve güvensizliği, önünde sonunda yoksul emekçi yığınları bir sınıf özdeşleşmesi içine sokacaktır.

Eğer emperyalist mali-sermayenin yoksulluğu bu şekilde kontrol edebilmesi mümkün olsaydı, bu projelerin yürütüldüğü kıtalarda emekçi ayaklanmalarına hiç rastlamamak gerekirdi. Ama öyle olmuyor. Tersine, bütünlüklü işleyen tam ilhak ve sosyal yıkım süreci, en yoksulların dışında kalan çok daha geniş emekçi kalabalıkları etkilemeye devam ediyor. Sermaye sınıfı, en yoksul kesimleri kontrol altına almaya çalışırken, nüfusun ezici çoğunluğunun kontrolünü kaybetmiş oluyor.

Sol cenahta, hükümetin yardımlarını kabul eden yoksul kesimleri, “onursuzluk”la suçlamak, çok zararlı bir alışkanlık haline aldı. Bu tür bir ajitasyon, devrime sadece zarar verir. Oysa, bu minimum yardımları kabul etmek zorunda kalanlara, sermaye düzeninin yoksulluğu nasıl ürettiği ve yoksulluğun üzerinde nasıl yükseldiği kavratılmalıdır; ayrıca, toplumun her emekçi bireye asgari geçim imkanlarını sağlamakla yükümlü olduğu, bu yükümlülüğün insafa terk edilmeyip yasal güvencelere kavuşturulduğu bir toplumun, böyle bir toplumun, ancak bugünün köhne toplumunu yıkmaktan geçtiğini anlatmak gereklidir. □

* Ramazanda iftar çadırlarında yemek dağıtan şirketlerin bu masraflarının vergiden sayıldığını, yani bütün o yemeklerin parasını, bu pek hayırsever sermaye sahipleri değil, toplumun tümünün ödediğini vurgulamadan geçmeyelim. Bir burjuva, ancak kârlı ise hayırseverdir.

26 Haziran 2001 tarihinde Ölüm Orucu Eyleminin 183. gününde ölümsüzlüğe uğurladığımız Aysun Bozdoğan’ı, 26 Haziran 2006 tarihinde ölümsüzlük yatağının başucunda yaptığımız bir eylemle anmıştık.

Bu eylem sonrasında anmaya katılan kişiler hakkında soruşturma açılmıştı. 29 Kasım 2007 tarihinde Adana 8. Ağır Ceza Mahkemesinde görülen duruşma neticesinde eyleme katıldığı iddia edilen İbrahim Yalçınkaya, Ahmet Taşdelen, Uğur Şanlı, Emrah Ceylan, Hasan Güneş, Tarık Başpenir, Memik Kılınç, Ali Bozkına, Cihan Kahraman, A. Rojda Şendur, Abdullah İnce, Sinan Koçum, Serkan Yılmaz, Mesut Paksoy, Sami Tunca ve Şafak Gümüşsoy hakkında “ya-

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

sadışı TKEP/L örgütü propagandasını yapmak” suçlamasıyla 1’er yıl hapis cezası verilmiştir.

Bu saldırı ilk değil, bu yıl yapılan mezar anmasında da, yine aynı suçlamayla gözaltılar ve tutuklamalar olmuştu. Biz çok iyi biliyoruz ki bu saldırıyla burjuvazi, Aysunumuzu sahiplenmemizi hazmedememiştir. Burjuvazinin verdiği bu cezalar, bizleri, vermiş olduğumuz sosyalizm ve özgürlük mücadelesinden alıkoyamayacaktır, tam tersine bu cezalar bizleri, kapitalist sisteme karşı olan öfkemizi bilemekte ve çelikleştirmektedir.

AYŞUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Adana Mücadele Birliği Plt.

İKİTELLİ'DE FAŞİST SALDIRILARA KARŞI YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ

Sınırötesi bir operasyon için meclisten tezkereyi geçiren devlet, şimdi işçilere emekçilere ve yoksul Kürt halkına karşı “topyekün” savaş vererek devrimi ve devrimci güçleri ezmek istiyor.

Son olarak 25 Kasım Pazar günü DTP'nin İkitelli'de yaptığı yürüyüşe saldıran devlet, polisin kitleyi dağıtmasından sonra sivil faşist güruhları devreye soktu. 300 kişilik faşist güruh, İkitelli sokaklarında polis destekli yürüyüş yaptı. İkitelli Temel Haklar Derneği ve Birleşik İşçi Derneği'ne saldırdı. Temel Haklar Derneğini kullanılamaz hale getirdi. Birleşik İşçi Derneği'nin de camlarını kırdılar.

Bizler de İkitelli'deki devrimci güçler olarak bir araya gelip meşaleli yürüyüş yapmaya karar verdik. Mücadele Birliği okurları olarak pazartesi gecesi Temel Haklar Derneği'nde sabaha kadar nöbet tuttuk. Böylece devrimci dayanışma içerisinde olduğumuzu gösterdik.

27 Kasım Salı günü akşamına kadar bütün hazırlıklarımızı bitirdik, kahvehanelerde dolaşıp eyleme çağrıda bulunduk. Basın metnini gözden geçirmek için toplandık. Saldırıları ve halkların kardeşliğine değinen metnin, politikamıza uygun olmadığını halkların birlikte mücadelesinin de vurgulanması gerektiğini daha önceki toplantılarda da belirttiğimiz gibi belirttik. Bunun üzerine ESP temsilcisi bizi dar grupçulukla suçladı. 5 grup olduklarını,(ESP, DTP, Temel Haklar Derneği, İşçi Köylü, Birleşik İşçi Derneği) ama bizim tek olduğumuzu politikalarımızı “dayatamayacağımızı” ve basın metninde değişiklik yapılmayacağını söyledi. Bunun üzerine politikalarımızın olmadığı bir metne imza atmayacağımızı, daha önceki ortak eylemliliklerde halkların birlikte mücadelesi yer aldığı halde, burda neden karşı çıktığımızı, ortak bir eylem olması için bizim gereken emeği gösterdiğimizi ve ancak birlikte mücadeleye vurgu yapılırsa kabul edeceğimizi söyledik.

Bunun üzerine Birleşik İşçi Derneği temsilcisi “birlikte mücadeleye karşı olmadıklarını ama bu iki kelimenin olup olmaması önemli değil” deyince, biz de “madem sizin için önemli değil eklensin o halde” dedik.

Basın metni gözden geçirilirken DTP ve İşçi-Köylü temsilcisi toplantıda yoktu. ESP tamamen karşımızda oldu ve metni dayatmaya çalıştı. Temel Haklar Derneği temsilcisi de metne eklenecek birşeye gerek olmadığını söyledi. Böylece ESP'nin yaptığı ilkesizce davranışlara karşı sessiz kalarak onların yaptığını onaylamış oldu.

Bunun üzerine süren sert tartışmalardan sonra biz de Mücadele Birliği olarak imzamızı çektik.

Eyleme bir buçuk saat kala geliştirilen bu tür davranışlar, eylem birliği yapmanın önünü

kesmektedir. Özellikle ESP'nin davranışları devrimci anlayışa sığmamaktadır. İster olur ister olmazsınız anlayışı devrimci eylem birlikliklerine zarar vermektedir.

Bizim için özellikle bu süreçte halkların mücadele birliğinin öne çıkarılması, olmazsa olmaz koşuldur. Bu, dönemi karşılayan bir slogandır. Halkların kardeşliği yetersiz kalmakta ve dolayısıyla birşey ifade etmemektedir. Türk Kürt kardeşler, nidalarını her kesimin ağzından duymak mümkündür. Eğer biz devrimciler sadece halkların kardeşliğine değinsek bunlardan söylem olarak ne farkımız kalır. Bizim için, “Halkların Birlikte Mücadelesi” önemlidir.

Bize karşı alınan tavır devrimci anlayışa sığmamaktadır. Bizim açımızdan mücadele birliği politikasını savunmak özellikle bu dönemde estirilen şovenist dalganın karşısında durmanın yegane yoludur. Bu dalgayı kıracak, akıntıyı tersine çevirecek olan şey Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğidir, birlikte mücadele etmesidir. Dimitrov'un dediği gibi;

“Faşizmin zaferini önlemek, herşeyden önce, bizzat işçi sınıfının militan faaliyetine, onun kuvvetlerinin sermayenin ve faşizmin saldırısına karşı yekvücut bir orduda birleştirilmesine bağlıdır. Mücadele birliği kuran proleterya, faşizmin köylülük, şehir küçük burjuvazisi, gençlik ve aydınlar üzerindeki etkisini kurabilir; bunlardan bir kısmını tarafsızlaştırabilir ve diğerlerini kendi saf-larına kazanabilir” (Faşizm ve İşçi Sınıfı İnter Yay. Sayfa:27/28)

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ

EMEKLİ-SEN'İN KAPATILMA KARARINA KARŞI BASIN AÇIKLAMASI

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na (DİSK) bağlı Tüm Emekliler Sendikası (Emekli-Sen) hakkında açılan kapatma davası ile ilgili olarak Emekli-Sen Antep Şubesi tarafından 22 ve 23 Kasım tarihlerinde basın açıklamaları düzenlendi.

“Türkiye yıllardır IMF politikalarıyla yönetilmektedir. Parayı öne alan, insanı yok sayan bu programın tek amacı uluslar arası sermayeye kaynak aktarmaktır. Bu nedenle ülkemiz insanların alınleri ile ülkemizin kaynakları sermayeye peşkeş çekilmektedir” denilen açıklamalarda ülke kaynakları sermayenin eline geçirilmeye çalışılırken buna karşı sesini yükselten ve örgütlenen toplum kesimlerinin de sesinin kısılmak istendiği, Emekli-Sen'in kapatılmaya çalışılmasının da bunun bir parçası olduğu anlatıldı.

Sendikayı kapatma girişimlerini protesto etmek amacıyla tüm illerde AKP binalarına sendika üyeleri tarafından çelenk bırakılırken Antep'teki Emniyet Müdürlüğü'nün aldığı bir tavır ile bu eylemin Antep'te gerçekleştirilmesine izin verilmediği ne de değinilen açıklama şu sözlerle bitirildi:

“Bugün burada bulunmamızın nedeni, sendikamızın kapatılmak istenmesine karşı bir örgütlenme kampanyası başlatmaktır. Amacımız Türkiye'de yaşayan milyonlarca emekliye ulaşmak ve bu ülkeye harcadıkları emeklere sahip çıkmaları için onları sendikal örgütlenmeye katmak ve bugün faaliyette bulunan 45 şube, 35 temsilcilik ve 40.000 üyemize yenilerini katarak kapatma kararına karşı kitlesel bir karşı duruş sergilemektir.” □

ANNAPOLİS KONFERANSI: ÖLÜ DOĞMUŞ BEBEK

ABD'nin Annapolis kentinde 27 Kasım'da düzenlenen ve şaşalı haberlerle duyurulan "Geniş Katılımlı Ortadoğu Konferansı" 2008 yılı sonuna kadar İsrail ve Filistin arasında bir Barış Anlaşmasına varılması temennileriyle sona erdi. Somut olarak sadece "Barış Müzakereleri"nin yeniden başlatılması kararı alındı. Onun da ne kadar somut olduğunu dünyadaki ve Ortadoğu'daki gelişmeler gösterecektir.

Ancak şimdiden söyleyebiliriz ki bu konferansın amacı ne Filistin sorununa çözüm bulmaktır ne de yeni bir "barış süreci" başlatmaktır. Bu konferansın amacı, ABD'nin himayesinde, Filistin halkının gözünde hızla irtifa kaybeden işbirlikçi Mahmut Abbas yönetimini diriltme çabasıydı. Annapolis toplantısı öncesi Ankara'da TBMM çatısı altında İsrail Cumhurbaşkanı Simon Peres ile Filistin devleti başkanı sıfatıyla Mahmut Abbas'ın bir araya getirilmesi de aynı çabanın ürünüydü. Elbette Ankara buluşmasının bir diğer yönü sadece Mahmut Abbas'ın değil Türkiye'nin de cilalanmasıydı. Bu buluşmaya ev sahipliği yaparak Türkiye, Ortadoğu'da daha aktif rol alma isteğini ortaya koymuş, e-fendilerine hizmet etme kararlılığını göstermiş oluyordu. Çok değil 2 yıl önce Hamas'ı Ankara'ya davet ederek görüşen TC devleti, şimdi yine kavelye değiştiriyor ve bu kez yeniden Abbas'ın koluna giriyordu. Artık Türkiye'nin gelenekselleşmiş dış politikasının özünü bu durum oluşturuyor: Herkesin ve hiç kimsenin kavalyesi; Yedi Kocalı Hüzmüz. Peki, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün Mahmut Abbas ile Simon Peres'in ellerini birleştirip "elim elim öpelek/ elden çıkan topalak" misali bir mizansenin dışında Ankara buluşmasından ne sonuç çıktı: hiç bir şey! Türkiye İsrail ve Filistin arasında dostlar alışverişte görsün, "bu toplantıda bir şey yapılmadı" denmesin diye gündeme getirilen "üçlü sanayi projesi" dışında hiç bir şey! Türkiye daha önce Gazze Şeridindeki Erez'de bir sanayi kompleksi kurmayı planlıyordu. Burası FKÖ'den Hamas'ın kontrolüne geçince Türkiye, projeyi FKÖ'nün kontrolündeki Batı Şeriyaya kaydırıldı. Ankara buluşmasından geriye bir de Peres'in TBMM'deki konuşmada Mahmut Abbas'a "dostumuz" diye hitap etmesi kaldı. Ki zaten onu dünyada bilmeyen, anlamayan yoktu.

Annapolis Konferansında yapılmaya çalışılan da bu işbirliğinin yapılması çabası oldu. Suudi Arabistan ve Suriye ile birlikte bazı Arap ülkelerinin de konferansa katılması İsrail'in ekmeğine yağ sürdü. Özellikle Suriye'nin bu kritik eşikte, ABD'ye şirin görünme adına konferansa katılması, burjuva gericiliğinin Ortadoğu'da oynadığı uğursuz rolün bir kez daha açığa çıkması açısından önem-

liydi. Konferansın daha baştan ölü doğacağı belliyken, bu ölü bebeğe ebelik yapma heveskarlığı, gerici Arap burjuvazisini İsrail siyonizminin değirmenine su taşıyan bir güç konumuna düşürecektir. Bugün Ortadoğu'da hangi ülke, "ABD saldırısına hedef olmamak" hesabıyla hareket edecek olursa kendisini otomatikman ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin yanında bulacaktır. Çelişkilerin bu denli kutuplaştığı bir ortamda arada yerde kalma, durumu idare etme seçenekleri hızla tükenmiş oluyor. Şimdi bölge ülkeleri ya ABD'nin ipiyle cehennemine dibine inecekler ya da halkların direnme ve özgürlük savaşının yanında yer alıp "yeryüzü cenneti"ne ulaşacaklar. Tercih bu denli amansız konmuştur.

Filistin-İsrail görüşmeleri 1991 Oslo süreciyle başlamış ve 2000 yılı, Camp David anlaşmalarıyla çökmüştü. Çünkü "çözüm" olarak sunulan her şey bir çözümsüzlükten başka bir şey değildi. Ve Filistin sorununun tek çözümünün İsrail'in yıkılması olduğu her geçen gün daha iyi anlaşıldı. Filistin toprakları üzerinde demokratik ve özgür bir Filistin devleti kurulmadan bu sorun çözülemez. Annapolis de sonuçlarıyla birlikte çökmeye mahkumdur. Gerici Arap devletlerinin verdiği destek bile bu ölü doğmuş bebeği diriltemez.

Beyaz Saray'dan yapılan açıklamada ABD'nin "yan yana barış ve istikrar içinde yaşayan İsrail ve Filistin şeklinde iki demokratik devletten yana olduğu" söyleniyor. Bu daha önce ABD'nin "yakın bir gelecekte Filistin Devleti'ni görmeyi umut ettiği" yalanıyla birleşince "acaba bir sonuca doğru gidiliyor mu?" sorusunu getirebilir akıllara. Hemen belirtelim, iki devletli çözüm, hiç bir zaman Filistin halkının kabul edeceği bir çözüm olmayacaktır. Mahmut Abbas'ın altına imza attığı ya da atacağı her belge yaşamın, Filistin Devrimi'nin kendisi tarafından geçersiz kılınacaktır. Filistinli örgütlerin, FHKC ve FHKC-Genel Komutanlık'ın Annapolis Konferansına katılmamaları ve katılanları sert bir dille eleştirmeleri etkili oldu. Filistin halkı, yarın bir gün gerici burjuva önderlikler tarafından sahip olduğu tüm değerler pazarlık masasına yatırılıp satışa çıkarılınca, Filistinli devrimci, sosyalist örgütlerin bu tavrını hatırlayacaktır. Bugün Hamas'ın Annapolis Konferansı'na karşı çıkıyor oluşunun tek nedeninin Hamas'ın Filistin'de egemen olamamış burjuvazinin temsilcisi olduğu gerçeğinden yattığını ise halk zamanla daha iyi anlayacaktır.

Filistin'de artık hiç bir güç burjuvaziyle, Filistin'in işçi ve emekçi halkını, proleterlerini aynı bayrak altında toplayamaz. Filistinli proleterler, kaçınılmaz olarak kendi bayrakları altında toplanacak ve hem ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmine hem de işbirlikçi-gerici Arap burjuvazisine karşı savaşacaklardır. Pax Americana'nın sonuçları biraz daha belirginleşince Mahmut Abbas'ın etrafı biraz daha boşalacak ve proletaryanın kızıl bayrağının altı biraz daha dolacaktır.

Filistin Devrimi araf'tan çıkmak zorundadır; çıkacaktır. □

HİÇBİR GÜÇ BU AK

Türkiye'nin nev-i şahsına münhasır Kasımpaşalı başbakanı ile ABD'nin, düzeyi vasatın çok altında, sarsak başkanı Bush'un buluşması devrimin ve Kürt halkının özgürlük savaşının geleceği açısından bir milat mıydı? Bu buluşma Türkiye'de süregiden mücadeleden geleceğini tümünden değiştirecek bir kırılma noktasını mı işaret ediyordu? Pek çok çevre, ABD dönüşü R.T.Erdoğan'ın reform vaatleriyle ilgili açıklamalarına bakarak "evet" yanıtı vermekte pek acele etti; hala da ediyorlar.

Her şeyden önce şuna işaret etmekte yarar var: Büyük tarihsel olaylarda, toplumların yaşamını derinden etkileyen tarihsel anlarda bir iç tutarlılık, bir süreklilik vardır. Tarihiniletken teli, sadece geçmiş bugüne bağlamakla kalmaz ama geleceğin içinde şekilleneceği koşulları da az-çok hazırlar. Tarihte bir iç bütünlük bulunmasının gizi de burada saklıdır. Elbette bu, tarihte kırılma anlarının olmadığı anlamına gelmez. Ama o kırılma anları da bütün bir tarihsel gelişmenin ürünü olabilir ancak. Bu anlamda, yaşanan anda bir kırılma noktası aranacaksa bu iki vasat adamın –okur bizi mazur görsün- enseye tokat görüşmesinde değil, tarihsel gelişmenin koşulları, ulaştığı düzey, birikimi ve hareketi içinde aranmalıdır.

Bütün bir tarihsel gelişme Türkiye'yi bir kırılma noktasına getirmiş midir? Bu soruya tereddütsüz "evet" yanıtı verilebilir. Tekelci kapitalist sistem artık eskisi gibi yoluna devam edemez; ya da başka bir ifadeyle yolun sonuna gelmiştir. Bu saptamayı doğrulayacak o kadar somut olgu ve veri var ki, üzerinde durmaya bile gerek yok. Herşey bir yana, son otuz-kırk yılın sınıf mücadelesi, devrim mücadelesi, Kürt halkının özgürlük mücadelesi ve bütün bunların yarattığı muazzam birikim tekelci kapitalist düzenin eskisi gibi yoluna devam etmesine izin vermiyor. Sistem, uzun yıllardır büyük, sarsıcı, derin köklere sahip bir toplumsal devrimin tehdidi altında bulunuyor. Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistler bu tehlikeyi önlemek için önce 12 Eylül askeri faşist darbesini tezgahladılar. Bu karşı devrimci darbeye devrimi ezmek, devrim tehlikesini tümünden yok etmek istediler. Fakat bu darbe, bastırılmış devrimin bir süre sonra daha güçlü biçimde ortaya çıkmasını engelleyemedi.

Çok değil, faşist darbenin üzerinden on yıl bile geçmeden toplumsal devrim, bir hayalet gibi burjuvazinin karşısına dikildi. Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistlerin bu "bela"dan kurtulmak için ne büyük şiddete, vahşete, katliamlara, zora, baskıya başvurduğunu dün gibi hatırlıyoruz.

Devlet, faşizmin cisimleşmiş hali S. Demirel'in itiraf ettiği gibi "rutin dışına" çıkmıştı. Türkçesi, burjuva hukuk, burjuva yasalar, burjuva kurumlar düzeni ayakta tutan payandalar olmaktan çıkmış, birer engele dönüşmüşlerdi. Tekelci sermaye sınıfı, devrim karşısında düzeni ayakta tutabilmek için bütün bunları bir kenara iterek "rutin dışı"na çıktı. Yani, burjuva anlamda bile, ne yasa, ne hukuk, ne kurum kaldı. Devir "Bin Operasyon" devriydi. Devir, uyuşturucu ticaretinin bile devlet eliyle, başbakanın bilgi ve denetimi altında yapıldığı devirdi. Devrimi zor, şiddet ve terörle önlemek masraf gerektiriyordu ve masraflar Avrupa'ya gönderilen uyuşturucudan karşılanıyordu. Yakın tarihimize ait bu önemli olgular biliniyor. Bilinen bir şey daha var: Bütün bunlar devrimin gelişmesini önleyemedi.

Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistler, daha 90'lı yılların başında toplumsal devrimin salt zor yöntemleriyle önlenemeyeceğini görmüşlerdi. Zamanın Cumhurbaşkanı Demirel, "Kürt realitesini tanıyoruz" sözleri; hak ve özgürlükleri genişletecek reform vaatleriyle, bunu belli etti. Daha sonraları, önce Mesut Yılmaz, "AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer" sözleriyle, arkasından şimdinin Başbakanı, "Kürt sorunu benim sorunumdur" sözleriyle tekelci sermaye sınıfının bu "yeni" yaklaşımını teyit ettiler. Bu anlamda ne ABD tarihinin en sarsak Başkanına "ben de Kasımpaşalıyım dedim" diye övünen R.T. Erdoğan'ın "gelin şehirde siyaset yapın" sözlerinde ne de artık teaküte ayrılmış eskimiş generallerin "Kürt sorunu sadece şiddetle çözmeye çalışmak yanlıştı" şeklindeki sözlerinde yeni bir şey yok. Bu yaklaşımın en azından on yedi yıllık bir geçmişi var.

Buradan çıkarılacak sonuçlar var.

Birincisi, en sonda söylenmesi gerekeni başa alarak söyleyelim: Bush- Erdoğan görüşmesine olağanüstü önem yükleyenlerin "yoksa Türkiye demokratikleşiyor mu?" diye el-avuç ovuşturuların, yani şu bizim iflah olmaz sosyal reformistlerimizin sevindirici olmalarını gerektirecek bir durum yok. Çünkü, yukarda aktardığımız ve kilometre taşı gibi üç ayrı dönemde verilen reform açılımı vaatlerinin hiç biri gerçekleşmedi. Aksine, her seferinde görüldü ki, bu vaatler Leninist Partinin emekçi halklara göstermeye çalıştığı gibi, halkların devrim mücadelesini kesintiye uğratmak, halkları beklentiye sokarak burjuvaziye zaman kazandırmak amaçlıydı. Emekçi halklar bu vaatlere kandıkları ölçüde zarar gördüler.

İkincisi, demokratik hak ve özgürlükleri genişletecek

FAŞİSTLERİ DURDURAMAZ!

reform vaatlerini her seferinde devrimi, ayağa kalkmış halkları kanla bastırma politikaları izlemiştir. Bunlar yaşanmış, ispatı gerekmeyen tarihsel olgulardır. Demirel'in sözünü ettiğimiz çıkışı takip eden yıllar açık infazların, katliamların, gözaltında kayıpların, işkencelerin vb. vb. en yoğun olduğu yıllar olarak tarihe geçti. Faşist devlet reform vaatlerinden sonra "rutin dışı"na çıkmıştı. Kısacası, reform ya da demokratikleşme vaatleri ya faşist terörle atbaşı gitmiş ya da faşist terörü yoğunlaştırmanın koşullarını hazırlamak için kullanılmışlardır.

Üçüncüsü, bu vaatlerin gündeme geldiği dönemlerin özellikleriyle ilgili sonuçtur. Tekelci sermaye sınıfının üç ayrı politik temsilcisinin demokratikleşme vaatlerini gündeme getirdikleri üç ayrı dönemin ortak özelliği, devrimci kitle hareketinin, devrim mücadelesinin en ileri boyutlara vardığı dönemler olmasıdır. Demirel, Kürdistan'da serhıldanların; Türkiye'de devrimci kitle mücadelesinin ve silahlı mücadelenin kontrol edilemez boyutlara ulaştığı dönemde; Mesut Yılmaz, hem Türkiye'de hem de Kürdistan'da devrimin muazzam bir gelişme gösterdiği, zindanların kontrol edilemediği, toplumun her kesiminde devrimci eyleme büyük bir isteğin ortaya çıktığı; Erdoğan, gerilla mücadelesinin tekrar yükselişe geçtiği koşullarda bu yalan ve demagogik çıkışlarını yapmışlardır.

Şimdi, bu üç sonuçtan günümüze ilişkin önemli bir başka sonuç çıkarabiliriz: 5 Kasım'da ABD'de yapılan görüşmeden sonra Erdoğan'ın yarım ağızla ve gizemli bir havayla reform vaadinde bulunmuş olması bize sadece devrimin ne kadar güncel, tekelci kapitalist düzenin ne kadar ağır bir bunalımdan geçmekte olduğunu anlatmalıdır. Burjuva düzenin tarihinin en ağır bunalımından geçmekte olduğunu zaten egemen sınıfların her düzlemdeki temsilcileri de kabul ve itiraf ediyorlar. Tekelci egemen sınıf ve onun politik-askeri temsilcileri sistemin artık yolun sonuna dayandığının farkındalar. Bu anlamda, Türkiye'nin bir kırılma noktasında olduğundan söz edilecekse, bu tamamen doğrudur. Devrimler, toplumların tarihteki en sert kırılma noktalarıdır. Fakat bunun dışında, tekelci sermaye sınıfının "demokratikleşme" anlamında bir kırılma noktasında bulunduğundan söz etmek tamamen abesle iştiğaldir, halkları, burjuvazi adına, aldatma amaçlıdır.

Tekelcilik siyasi gericiliğe tekabül eder, demokrasiyi sürekli inkara dayanır, gericiliği toplumsal yaşamın her ala-

nına yaymaya çalışır. Yakın tarihimizde "demokratikleşme" vaatleriyle ilgili çıkışlar bu leninist düşüncenin doğruluğunu sayısız kez kanıtladı. Tekelci sermaye sınıfı ve onun politik temsilcilerinin "demokratikleşme" çıkışları tümüyle halkları aldatma ve devrimin önünü kesme amaçlıydı. Bugün sahnelenen tiyatronun geçmiştekilerden farkı yok. Amaç olarak da, içerik olarak da, biçim olarak da aynıdır. Amaç devrimin önünü kesmek, Kürt halkının özgürlük savaşını kanla bastırmanın koşullarını yaratmak, yani önce devrimin güçlerini silahsızlandırmak sonra da "gerekeni" yapmak. Bush-Erdoğan görüşmesinden çıkan sonuç budur.

Yine en son ABD'nin Ankara Büyükelçisi Ross Wilson'un DTP milletvekilleri dışındaki Kürt milletvekilleri ve bazı parti liderlerini huzura çağırıp kahvaltılı masasında "çözüm" arayışı da aynı sürecin uzantısıdır. Davete icabet eden tescilli işbirlikçilerden Şerafettin Elçi'nin görüşme sonrası söylediği şu sözler her şeyi özetliyor: "*Herkesin ortak görüşü, PKK'nın mutlaka silahtan arındırılması, Kürt sorununun barışçıl yollardan çözümü için yöntemler oluşturulmasıydı*"

Denenmiş yöntemi bir daha denemek istiyor burjuvazi. Öncekilerden bir ölçüde sonuç alabildiği için şimdi de sonuç alabileceğini hesaplıyor. Fakat ufak(!) bir hesap hatası yapıyor. Unutuyor ki, tarih tekerrürden ibaret değildir, ya da amiyane tabirle, "papaz her zaman pilav yemez". Geçmişteki aldatma ve oyalamalar tekelci sermaye sınıfına soluklanabileceği zamanı kazandırdı ama, aldatılmış olmak da Kürt halkında bir bilinç yarattı. Faşist devletin, emperyalistlerin, hatta sosyal reformistlerin hesaba katmadıkları ufak(!) ayrıntı bu. Bu ayrıntı bütün hesapları bozacak güçtedir. Bunun işaretlerini alıyoruz. Kürt halkı, sadece burjuvazi üzerinde değil, mücadele içinde edindiği devrimci bilinçle, uzlaşma yanlısı temsilcileri üzerinde de büyük bir baskı gücüne sahip olmuştur. Olaylar Kürt halkının gözünü açıyor ve sadece düşmanlarını değil "dost" bildiklerini de iyi tanıma olanağı buluyor.

Buna dayanarak şimdiden rahatlıkla diyebiliriz ki, devrimi önce politik yönden çevirme, arkasından askeri yöntemlerle ezme politikası devrimin gücü sayesinde ölü doğmuş bir bebek olacaktır. İki ülkenin birleşik devrimi kendi yolunu açmaya devam edecektir. Artık hiç bir güç bu akışı tersine çeviremez.□

TÜMTİS İŞÇİLERİNE POLİS BARİKATI ve BİBER GAZI

TÜMTİS' e üye olan 252 işçi ve işçi eşleri, çocukların da aralarında bulunduğu 350 kişi 27 Kasım Salı günü saat 11.00'de Büyükşehir Belediyesi önünde toplandılar. Belediye önünde toplanan kitle slogan atarak ve ıslık çalarak belediye başkanını protesto ettiler. Aileler başkanla görüşmek ve taleplerini bildirmek için belediye binasına girmek istediler. Ailelerin bu istemine karşı polisle uzun süreli bir tartışma yaşandı. Ailelerin kararlılığı üzerine 4 kişinin içeriye alınması ile kapıdaki tartışma son buldu. Aileler Özel Kalem odasına alınarak beklemeleri gerektiği söylendi. Bu sırada ailelerden bir tanesi getirdiği poşetten önce gazete çıkararak yere serdi ardından kuru soğan ve bayat ekme çıkararak hep beraber yemeye başladılar. Bu sırada aileler seslerini duyurmak için basına şunları söylediler; "Bizler dilenci değiliz, eşlerimizin haklarını istiyoruz. 5 aydır evlerimize doğru dürüst ekme parası girmediğinden dolayı alışveriş yapamıyoruz. Ben evime utancımın misafiri çağırılmıyorum. Ve mahcup olmamak için telefonlara bakamıyorum. Belediye başkanı bayramlarda çocuklara oyuncak dağıtmış, oyuncak dağıtacağına bizim çocuklarımıza okul harçlığı versin. Çocuklarımız aylardır okula parasız gidiyor. Bizlerin bak-kala, elektrige, suya borcumuz birikmiş, ödeyemiyoruz. Ondan dolayı artık elektriklerimiz, sularımız kesilme aşamasına geldi. Parasızlıktan bayatlamış ekme almak zorunda kalıyoruz. Fırıncı komşum sayesinde bayat ekme yiyebiliyorum. Bugünkü ekmeleleri de o verdi. Belediye kilit taşı döşemesi yapacağına eşlerimize iş versin. Nasıl olsa döşediği kilit taşlarının parası da biz emekçilerin ceplerinden çıkacak". Bu esnada komiserlerden biri içeriye girerek saatin 12.00 olduğunu, mesainin bittiğini ve ailelerin çıkması gerektiğini söyledi. Ve ailelerle aralarında uzun tartışma yaşandı. Aileler başkan gelinceye kadar oradan ayrılmayacaklarını ve başkanla görüşmek istediklerini söylediler. Bu sırada çevik kuvvetin de gelmesiyle ortam daha da gerginleşti. Bu sırada komiser saat 13.00'da yeniden aileleri içeri alacaklarına söz verince aileler çıkmayı kabul etti. Bu sırada eyleme destek amaçlı TELEKOM işçileri de belediyenin önüne gelmişlerdi.

Ailelerin dışarı çıkmasıyla TÜMTİS örgütlenme sekreteri Muharrem YILDIRIM konuşma yaptı. Konuşmasında "55 gündür otobüsler çalıştırılmıyor. Belediye ulaşım sorununa dur diyeceğine YILDA ve GIRAY gibi şirketlerin işçilerini yasadışı çalıştırıyor. Bu işçiler düşük ücrette maaş alıyorlar ve sigortalı bile değillerken 9-10 saat çalıştırılı-

yorlar. Belediye ile bire bir görüşmelerimizde sorunu çözeceğine söz veriyor hayırlı olsun diyor ama aradan 1 gün geçince de iftiralılarla işçilere yükleniyor. Bizleri zor duruma sokmak istiyor eğer bir arkadaşımızın burnu kanarsa bundan biz değil belediye başkanı ve yetkililer sorumludur.

Dün başkan saat 14.00de görüşmek için bize randevu vermişti. Saat 14.00de gittiğimizde başkanın yerine meclis üyelerini bulduk karşımızda. Hepsini ağız birliği yapmış, belediyenin otobüsleri çalıştıramayacağını ve bundan dolayı ihaleye gideceğini söylüyor. Buradan halkı uyarıyoruz: ulaşım sorunu hepimizin sorunu. Başkan buradan bir defa daha uyarıyoruz yaptığınız iş, iş değil. Gelin bizlerle görüşün. Bu sorunun çözümüne kadar direnişimize devam edeceğiz" diyerek konuşmasını sonlandırdı. Daha sonra konuşma yapan Haber-İş Sendikası Şube Başkanı Ali TABUR konuşmasında "Antep'te ulaşım sorunu her zaman var. Sermaye çalıştırdığı işçileri kötü koşullarda çalıştırıyor. 252 şoför arkadaşımız canla başla Antep halkına hizmet vermek için çalışıyordu ama sonra kapı dışarı edildiler. Belediye Ankara'nın hurdalığa ayrılan arabalarını getirip Antep'te kullandırıyor. Bir an önce sorunun çözülmesi gerekiyor. TELEKOM işçileri olarak yanınızdayız, sizlerle mücadeleyi yükselteceğiz. Başkan ANTEP'in marka şehir olduğunu söylüyor ama görünüşe göre markalığı kalmadı. Bir an önce sorun çözülün" diyerek konuşmasını bitirdi. Daha sonra Muharrem YILDIRIM konuşmasında "Bizler sonuna kadar mücadele edeceğiz. TELEKOM işçilerinin de grevi kırılmak isteniyor. Desteklerinden dolayı TELEKOM işçilerine teşekkür ederiz" diyerek konuşmasını bitirdi.

Saatlerin 13.00'a yaklaşmasıyla aileler başkanla görüşmek için harekete geçtiler. Görüşmek için protokol kapısına yönelen işçi eşleri polis barikadı ile karşılaştılar. Bunun üzerine tartışmalar başladı. Emniyet yetkilileri başkanın görüşmek istemediğini bildirdi. Bunun üzerine işçi eşleri, "Bizleri 13.00'da görüşme yapacağımızı söyleyerek binadan çıkardılar şimdi neden almıyorsunuz" diyerek isyan ettiler. Emniyet yetkililerinin yine görüşmenin yapılmayacağını söylemesiyle tartışma uzadı. Diğer işçilerin de barikatın yanına gelmesiyle işçiler barikata yüklendi. Bu sırada bir çevik kuvvet polisinin biber ga-

zı kullanmasıyla ortam iyice gerginleşti. Kısa bir arbede yaşandı. Bu arbededen sonra polis şefleri "sakin olun temsilcilerinizi görüştüreceğiz" dedi. Bu sırada DİK'li işçilerin "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak" sloganı atıldığı ve işçilerin de buna destek verdiği görüldü. Bu esnada işçilerden biri biber gazı sıkarak polise bağırarak polisin yaka numarasını istedi. Biber gazını sıkarak polisin imdadına amiri yetiştirdi. Hukuki bir sorun çıkmaması amacıyla polisin yaka numarasını sökerek kendisini arka tarafa gönderdiği görüldü. İşçilerin bu kararlılığı sonucu görüşme için 4 işçi eşinin alınacağı söylendi. Bir süre sonra işçi eşleri görüşme yapmak için protokol kapısına yöneldiler. Kadınlardan ikisi içeri girerken ikisi dışarda kaldı. İçeride ise bekletilen işçi eşlerinin temsilcilerine kısa bir süre sonra görüşme olmayacağı belirtildi. Bunun üzerine içeride yaşanan kısa bir tartışmanın ardından Genel-İş 5 No'lu Şube Başkanı Osman Kaplan araya girerek belediye başkanıyla telefonda konuştuğunu ve kendisinin şu an Urfa'da olduğunu söyleyince temsilci kadınlar dışarı çıkarıldı. Bu esnada bütün basın mensupları içeri girerken Mücadele Birliği muhabirinin polisler tarafından içeri alınmaması devrimci basına olana tahammülsüzlüğünün de göstergesiydi.

Bu gelişmenin ardından Muharrem YILDIRIM açıklama yaparak yarın saat 16.00'da görüşme yapacaklarını ve eylemi sonlandırdıklarını duyurdu.

Otobüs işçileri kendi mücadele deneyimleriyle yollarına devam ediyor. Bu mücadelede eminiz ki işçiler kendi dostlarını ve düşmanlarını çok iyi tanıyarak büyük bir deneyim kazanacaklar. İşte o zaman işçilerin iradesini hiçbir güç engelleyemeyecek, işçi sınıfı önüne çıkan her türlü engeli bir bir aşacak ve kendi gücünü dost düşman herkese gösterecek.

**FABRİKALAR TARLALAR
SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK**

OTOBÜS İŞÇİLERİNDEN HER GÜN EYLEM

Otobüs şoförlerinin eylemleri hız kesmeden devam ediyor. 28 Kasım günü yapılan eylemin ardından 29 Kasım Perşembe günü de yine belediyenin önünde bir oturma eylemi yapıldı. Ardından 30

Kasım Cuma günü yine bir eylem gerçekleştirildi. Bu eyleme saat 11.00'de Balıklı Parkı'nda toplanılmasıyla başladı. Eşleri ve çocuklarıyla gelen işçiler belediyenin önüne yürüyüşünden kısa bir süre önce yine dergimize yönelik engelleme girişimiyle karşılaştık. İki gün öncesinde emekçi semtlerde Mücadele Birliği dergisinin dağıtımının engellenmeye çalışılmasının ardından bu sefer de otobüs işçilerinin eylemi esnasında derginin dağıtımına karşı engelleme girişimleri oldu.

Yürüyüşe başlamadan önce Mücadele Birliği dergimiz işçilere dağıtılmaya başlandı. Bir sivil polislin bir işçinin elinden dergiyi aldığını gören DİK'li bir yoldaşımız dergimizi polislin elinden çekerek alıp "sen bu dergiyi alamazsın" diyerek müdahale etti. Bunun üzerine sivil polisler yoldaşımızın üzerine gelerek lafla sataşmaya başladı. Bizler de buna sessiz kalmadık ve polislerle aramızda tartışma ve itişmeler başladı bu arada bir polis işçilere yönelerek "bunları tanıyın bunlar şoför değildir emniyette başka kayıtları olan kişilerdir burada provokatörlük yapıyorlar" dedi. Buna karşılık yine işçi bir yoldaşımız işçilere seslenerek "evet biz şoför değiliz biz işçi ve emekçilerin devamlı yanında olan devrimci işçileriz, nerede bir grev varsa nerede bir direniş varsa nerede bir emek mücadelesi varsa biz ordayız ama sizler sistemin korumalığını yapanlar işçilerin karşındasınız, işçi arkadaşlar unutmayın 2 gün önce size biber gazı sıkın cop çekenler işte bunlardır bunlar sizin sınıf düşmanlarınızdır" dedi. Bu arada sendika yöneticilerinin gelip müdahale etmesiyle beraber ajitasyon konuşmasını bitirdik ve kısa bir süre sonra başlayan yürüyüşte yerimizi aldık. Saat 11.15'te yürüyüş başladı. Yürüyüş esnasında da polislin özellikle bizlere karşı provokatif girişimleri sonuçsuz bırakıldı. Ve eyleme katılan bir çok işçiyle gerçekleştirdiğimiz sohbetlerde yaptığımızda ne kadar haklı olduğumuzu ve işçilerin artık polislere karşı nasıl da öfkeli olduğunu gözlemledik. Ve de işçilerin dergimizi eylem anında polislerin karşısında yanlarında taşımaları ve bir çok işçinin de gelip "bana da bir dergi verebilir misiniz" demesi dergimizin dağıtımının engellenmesine cevap niteliğindedir adeta.

İşçiler yürüyüş boyunca "Direne Direne Kazanacağız", "Sendikal Hakkımız Engellenemez", "Başkan Şaşırma Sabrımızı Taşırma" sloganlarını hiç susmadan attılar. Belediyenin önüne geldiğinde ise Örgütlenme Sekreteri Muharrem Yıldırım bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmasında "belediye başkanı önce 75 kişi sonra ise 35 kişiyi iş buldum dedi. İşçilerin YILDA'da işe başlayabileceğini söyledi. Fakat biz biliyoruz ki belediye başkanı bize iş değil YILDA'ya köle arıyor. Günlük 16 saat ile 600 milyona çalıştırılan işçiler biz söyledikten sonra iki vardiya şeklinde çalıştırılmaya başlandı. Belediye şoför-

leri bu şekilde başından defederek peşkesini daha rahat bir şekilde çekmeyi düşünüyor. Gel başkan aşağıya gel. Bu insanlardan korkma. Bu kadar mı vicdanın var. Eğer buraya gelmiyorsan biz 15 işçi gönderelim. Biz ne şov peşindeyiz ne de yalan dolan peşindeyiz. Ya bu sorun çözülecek ya bu sorun çözülecek. Başka yolu yok. Nerede olursan biz orada olacağız....Başkan basını çağırıyor. Kapalı kapılar ardında yalan dolanla iş yapıyor. Biz kör gözlere ve sağır kulaklara duyurana kadar, mücadelemizi kazanana kadar eylemlerimize devam edeceğiz" diyerek sözlerini bitirdi.

Belediyenin önüne gelindiğinde işçilerin özellikle "Başkan Buraya Biz Geliriz Oraya", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Ölmek Var Dönmek Yok" gibi sloganlar atması, işçilerin biriktirdiği öfkeleriyle eylemi ne kadar ileri götürebileceklerinin göstergesiydi.

Eylem, cumartesi günü yeniden belediye önüne yapılacak yürüyüş eyleminde buluşulması yönünde yapılan konuşmanın ardından saat 14.00 civarında sona erdirildi.

MÜCADELE BİRLİĞİ/ ANTEP

ANTEP BELEDİYESİNE KARŞI BİR EYLEM DE DOLMUŞ ŞOFÖRLERİNDEN

Uzun zamandır otobüs işçilerinin mücadelesiyle başı belada olan Büyükşehir Belediye'si, otobüs işçilerinin eyleminin ardından dolmuş şoförlerinin hedefi oldu. Büyükşehir Belediyesi'nin çevre belde ve köylere otobüs tahsis edeceğini duyan dolmuş şoförleri dolmuşlarıyla birlikte Büyükşehir Belediyesi'nin önüne gelerek kontak kapattı. Belediyenin önüne gelerek bir açıklama yapıldı. Şoförler adına konuşan Burç Kooperatifleri Başkanı Kadir Özdağlı "Bizim güzergahımıza ihaleyle otobüs şoförleri koyulacakmış. Şehir içerisinde zaten sıkıntı var şimdi de bizim hatlarımızı karıştırıyorlar. K plakası uygulaması dediler uyduk, arabaların modeli değişecek dediler yaptık şimdi de otobüs çalıştıracağız diyorlar. Burada 2 bine yakın arkadaşımız akşama kadar direksiyon sallayarak ekme kazanmaya çalışıyor. Bu sorun devam edecek olursa hiçbir yere dolmuş seferi düzenlemeyeceğiz, bu bizim ekme kapımız. Bunu başkalarına rant sağlasın diye kimseye vermeyeceğiz, bunu böylece akıllarına kazınsınlar" diyerek öfkelerini dile getirdiler. Ne yaparsınlar, Antep Büyükşehir Belediyesi kar için artık ne yapacağını şaşırıldı. Bir rant alanından ancak bu kadar açıktan, göz göre göre fayda sağlanabilir. Sermaye sahiplerinin gözü dönmüş bir şekilde nasıl saldırdığının en açık örneği şu an Antep'te yaşanmakta.

Dolmuş şoförlerinin de önünde büyük bir engel durmakta. Bu engel ki belediyeyi kendine rant alanı haline getiren sermayeden başkası değil. Dolmuş şoförleri eğer bu engeli aşmak istiyorsa, evlerine ekme götürmek istiyorsa, güzel bir gelecek istiyorsa bu engeli yıkmak zorunda. Bu da ancak işçi ve emekçiler arasında mücadele birliği örülerek gerçekleştirilebilir.

Antep'te sorun yaşayanlar sadece dolmuş şoförleri değil. Yanı sıra otobüs şoförleri, Telekom işçileri, küçük ve organize sanayide yoğun emek sömürüsüne maruz kalan on binlerce işçi, mahalle aralarında geceleri makine başında sabahlayan binlerce atölye işçisi ve de hiç de azımsanmayacak bir nüfusa sahip işsiz ordusu, mücadele birliğimizin temel güçleridir. Bu güçlerin dışında kurtuluş yolu aramız denemiş yollardan yeniden geçmek, sermayeye geleceğini teslim etmekten başka bir şey değildir. Geleceğimiz sermayenin elinde değil kendi ellerimizde.

Artık Kapitalistler İçin Servet Kendimiz İçin Sefalet Üretmeyelim

Antep'ten GEB'li Bir İşçi

ANTEP'TE MÜCADELE BİRLİĞİ DAĞITIMINA POLİS ENGELİ

Kapitalist sistemin içine girdiği çıkışsızlık derinleştikçe saldırıları daha da artıyor. Devrimci demokrat çevreler üzerinde de baskılar iyice artmakta. Kurumlar basılmakta ve çalışanları gözetim altına alınarak tutuklanmakta, aynı şekilde işçi ve emekçilerin sesi olan devrimci basın da kitlelere ulaşması çeşitli girişimlerle engellenmekte. Bu da gösteriyor ki sermaye devrimci durumu engelleyememekte ve içine girdiği krizden çıkamamaktadır. Devrimciler üzerindeki baskı ve saldırılar bunun bir göstergesidir.

28.11.2007 tarihinde Mücadele Birliği dergisini emekçi kitlelere ulaştırmak üzere çıktığımız dergi dağıtımında TMSŞ polislerinin engellemeleriyle karşılaştık. Düztepe semtinde dergi dağıtımını yapıldığını gören TMSŞ polisleri bir süre bizleri takip ettikten sonra kimlik kontrolü ve “dergileri zorla insanlara satma” bahanesiyle bizleri durdurdular ve hemen tehditler savurmaya başladılar. Tehditleri ve hakaretleri sonuçsuz kalınca kaba kuvvete baş vurmaya çalıştılar. Fakat karşılarında gördükleri kararlılık karşısında başarılı olamadılar.

Çevredeki esnafların da bizleri sahiplenmelerine tahammül edemeyen TMSŞ polisleri çevredeki esnafları içeri girmesi için tehdit ettiler. Fakat çevrede esnafların ve gençlerin toplanarak bizleri sahiplenmeye devam etmesi polislerin hayallerini suya düşürdü. Bu arada üzerimizin aranmak istenmesiyle ortam daha da gerginleşti. Öfkemizin arttığını gören polisler bizlerin üzerinden ellerini çektiler. Bunun üzerine “güvenlik amaçlı arama yaptıkları” v.b. sözlerle bizlere prosedürü öğretmeye çalışan polisi azarlayan başka bir polis “bunlarla muhatap olma bunlar her şeyi senden iyi biliyorlar” dedi. Baktılar bu yöntem de sonuç vermiyor 2. bir TMSŞ ekibi daha çağırıp üzerimizde bas-

kı kurmak istediler.

2. ekipten faşist polisler direk sözlü saldırıya başlayarak bizim üzerimizde baskı kuracaklarını zannederek bir arkadaşımızı ara sokağa çekmek istediler. Bunun da sonuç vermeyeceğini anlayınca arkadaşımıza “kendine dikkat et gittiğin yol iyi değil seni yok ederim” gibi sözlerle tehdit savurdular. Ama biz Mücadele Birliği Okurları olarak tehditlerine “asıl siz kendinize dikkat edin, doğru yolu sizden öğrenecek değiliz” sözleriyle karşılık verdik. Bu sırada olay yerinden geçen başka bir arkadaşımız yanımıza yaklaşınca tepki vermeye kalkıştılar. Ama arkadaşımızın 2. TMSŞ ekibi tarafından tanındığı bildirilince sakinleşerek sanki bir şey olmamış gibi davranmaya başlayıp uzaklaşmaya çalıştılar. Daha sonra kimliklerimizin verilmesiyle dergi dağıtımımıza devam ettik. Esnafların bizlere “gençler herhangi bir saldırı olsaydı eğer sizleri sahiplenmek için olaya müdahale edecektik” gibi sözlerle bizlere olan desteklerini belirtmeleri anlamlıydı. Dergi dağıtımımızı Düztepe ve Vatan mahallelerinde gerçekleştirdikten sonra semtten ayrıldık.

Biz Leninist gençlik olarak bu tür baskıların bizleri asla haklı mücadelemizden alıkoyamayacağını ilan ediyoruz. Bizler işçi sınıfı ve emekçilerin, yoksul Kürt halkının her zaman yanında olmaya devam edeceğiz. Devrimci basının faaliyetini engellemeye yönelik her türlü girişimi sonuçsuz bırakacağız. Mücadele Birliğinin sesini en ücra yerlere kadar ulaştırarak devrimin gücüne güç katacağız.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

ANTEP'TEN MÜCADELE BİRLİĞİ OKURLARI

YAŞAMIN ANLAMİ!

Yarın'ın ve yarın'ın parçası ve bütünleyicisi olabilmek adına; yaşam onu aldığımız andan itibaren iyisi, kötüsü, yanlış doğrusuyla bizimdir ve bizim yaşam sevincimizdir her yönüyle. Sosyal hayatı içine alan, her koşulda iyimserliğin üretkenliğidir geleceğe bakış.

Çünkü söz konusu olan bir insanın değil, özelde üzerinde yaşadığımız coğrafya ve toplumumuz, genelde ise tüm bir

insanlığın var oluşu ve dünya hayatının değişimi ve biçimlenişidir...

Aynı trene binip aynı ufka gitmektir. Amaç ve araçların bütünleyicisi olarak öncü güç Marksist-Leninist'lerin düşünme üretimini koşullandırabilmektir Denizlerin Seyitlerin gelenekçi ve gelecekçi bir bakışıyla... Mavi kadifeden düşlerini kızılbaşan yarınlara götürmek adına yaşamda güleç yüzlü yarınları yaratmak-

tır.

Coğrafyamız gerçekliğinde zamanın en iflah olmaz asileri Leninist dostlara Mersin'den sıcak merhabalar.

“Doğaya karşı olan savaşımızda” yeryüzünün lanetlilerine inat kocamış dünyanın kahrını çekmemek için biz de sizin dünyanıza adım attık.

Ümidimizle yaşama dair ne varsa-şairin deyimiyle “Çare/sizsiniz-ümit/sizsiniz”

Marksist-Leninist anlayışınız ideolojik pencereniz ve yayın akışınızla karanlıktan aydınlığa çıkan yolda ışık olacağınıza olan inancımızla dostça ışık ve sevgiyle kalın. DEVRİMCİ SELAMLAR

**Mersin'den Bir
Mücadele Birliği Okuru**

KENDİ GERÇEKLIĞİMİZİ ANLADIĞIMIZ ANDA DEVİRİM KAÇINILMAZDIR

“Dicle Üniversitesi Öğrencilerine Du-
yurulur

Türkiye’de ve ağırlıklı olarak bölge-
mizde, yirmibeş yıldır süregelen savaş ger-
çekliğini ve son günlerde en çirkin boyutla-
rıyla ortaya çıkan faşist-şovenist-ilkel mil-
liyetçi eğilimleri, Türk medyasının taraflı

tutumuyla dalga dalga geliştirilen linç kültürünü tartışmak ve teşhir et-
mek üzere üniversitemizin kantinlerinde forumlar düzenlenecektir.

Tüm duyarlı öğrenci arkadaşlarımızın katılımını ve düşüncelerini
dile getirmelerini umut ediyoruz.

‘Kendi gerçekliğini doğru kavrayamayanlar
Asla ciddi bir eylemin sahibi olamazlar’

Dicle Üniversitesi Öğrenci Derneği”

Selam olsun bilinçli ve güçlü yüreklere;

Bilindiği gibi, ırkçı-faşist devlet, başa gelen savaş hükümeti eliyle Güney Kürdistan’a operasyon hazırlıkları içindedir. Yapacağı bu operas-
yonu meşru kılmak için de yapmadığı soytarlık kalmamıştır. Gelen asker cenazeleri üzerinden propaganda yaparak kitleleri arkasından sürük-
leme gayreti içerisindedir. Kürt halkına karşı aynı zamanda bir sivil or-
du oluşturmaya çalışmaktadır. Bunun yanı sıra Kürt halkına saldırılar ço-
ğalmıştır. Çay bahçesinde çay içen 11 kişiyi “toplantı yapıyorlar” diye
gözaltına almış ve 11 kişi arasındaki 2 bayanın da canlı bomba hazırlığı
içinde olduğu saçmalığını öne sürmüştü. Hepimizin aklından eminim ki
aynı soru geçiyor, neden “11 örgüt üyesi” çay bahçesinde toplantı yapa-
rak gel beni yakala oyunu oynasın ki! Ortada bir oyun var, evet, oyunu
oynayan soytarı da belli. Oyunun adı da “Bir Kürt bul, onunla örgüt ara-
sında bağlantı kur ve yaptığın işkencelerle ona “suç” yükle.

Batmakta olan TC devleti, batışını geciktirme yolları arıyor. Ara-
dıkça da iyice battığının farkına varmıyor. TC devletinin sağ kolu faşist
basının da çabasına(!) diyecek yok doğrusu. Yalan haberlerin ardı arka-
sı kesilmiyor.

Peki durumun Amed’de yansıması nasıl, diye soracak olursanız . A-
med sessiz, Amed suskun. Ama bu, sinme suskunluğu değil. Bu tama-
men, fırtına öncesi bir suskunluk. Otobüslerde hiç olmadığı kadar çok
Kürtçe parçalar çalınıyor. Devlet binaları ve polis ve askerlerin yerleşim
yerleri dışında bayrak görmek zor. Dün üniversitede öğrenci derneğinin
dağıttığı bir bildiri geçti elime, sizlerle paylaşmak istiyorum:

Evet, kesinlikle kendi gerçekliğimizi doğru kavramalıyız. K.Kür-
distan’da yapılan bir işgalin yanında bir ilhak olduğunu unutmamalı-
yız. K.Kürdistan’ın ekonomik olarak da TC tarafından ilhak edildiğini
dışladığımız anda, Kürt burjuvalarının kendi halkını sömürdüğünü
görmezden geldiğimiz anda, kendi gerçekliğimizin sadece ulusal kurtu-
luş mücadelesi olduğunu düşünebiliriz. İşte o anda kavgamızda sonuca
ulaşmamızı imkansızlaştırırız. Peki Kürt halkı ne yapmalı? Kürt halkının
yapması gereken, ülkesini işgal ve ilhak eden faşist devletin karşısında,
devrim mücadelesi saflarında Türk proleterleriyle birlikte savaşmaktır.
Yani Kürt-Türk halklarının mücadele birliği ateşini yükseltmektir. An-
cak bu sayede tüm baskıları, sömürleri tarihe gömebiliriz. Unutmaya-
lım “ya devrimler savaşları önlüyor ya da savaşlar devrimlere yol açar”.
Gelecek süreç, devrim sürecidir. Yeter ki düzen gerçekliklerini anlaya-
lım, yeter ki mücadele saflarında yerlerimizi alalım.

Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Amed’den Bir Y.E. Mücadele Birliği Okuru

Yıl 1987. Yer Bakır-
çay Havzası. Demir
çelik sektörünün en yoğun ol-
duğu yerlerden biri olan Bakır-
çay Havzası, aslında bir tarım
ve turizm bölgesi. Bu bölge, a-
ğır sanayi bölgesi olarak ilan
ediliyor. Ve sonuçta 15 bine yakın işçinin çalış-
tığı demir çelik havzasına dönüştürülüyor. Biz
bunlardan Habaş A.Ş. de gelişen olaylara kısaca
değineceğiz.

Habaş’ın patronu, 1986 yılında fabrika in-
şaa edilirken vinçten düşüp can veriyor. Bu,
Habaş’ın iş güvenliği bakımından ne kadar kö-
tü şartlar altında olduğunu bize göstermektedir.
Her yıl onlarca iş kazası olup, onlarca işçi yara-
lanıyor. Bugüne kadar 8 işçi hayatını kaybet-
miştir. Gerekece, tedbirsizlik. Oysa ki, en ilkel
koşullarda çalıştırılan işçiler, her an iş kazasıyla
yüzyüzedir. Hiçbir tedbir alınmamaktadır. İş
sağlığı yüzünden her türlü kimyasal atıkların ve
hurdaların içinde çalışan onlarca işçi, meslek
hastalıklarıyla yüz yüzedir.

**Patron Kârına Kâr Katmaya
İş yeri Her gün Bir Can Almaya
Devam Ediyor**

Gerici, faşist tarikat örgütlenmesinin hak-
kim olduğu işyerinde, ileri işçilerin sesleri ke-
silmek isteniyor. İşçiler işten atılmakla tehdit e-
dilmektedir. Faşist Türk Metal sendikasının iş-

EDİ BESE / ARTIK YETER Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün

çi haklarıyla hiç bir ilgisinin olmadığı, tam ter-
sine, patronun işçi temsilciliği görevini, işçileri
jurnalleyerek çok iyi yapmakta olduğu her ge-
çen gün daha iyi anlaşılıyor. Patronun elde etti-
ği devasa kârlarla, AnadoluBank’ın özelleştiril-
mesiyle bankayı satın alarak, sermayenin tekel-
leşme eğilimi kendisini iyice belli ediyor.

17 Kasım 2007 tarihinde, fabrikanın hurda
kesim sahasında meydana gelen patlamada
hurda işçisi İlyas Kırdı yaşamını yitirmiştir.
Kırdı, yoksul bir ailenin çocuğu olup, evli ve
bir kız çocuğu babasıdır.

Yazımızın başında Habaş-istan diye bir
yerden bahsettik. Kapitalist sömürünün açık bir
şekilde görüleceği, baskı ve terörün her gün es-
tirildiği bu holding, ayrı bir devlet, ayrı bir eyalet
gibi. Hiçbir kanuni, yasal denetim yapılamı-
yor, yapılırsa da parayla susturuluyor.

Yeter artık diyoruz. Ayağa kalkma zamanı
geldi. Bunca zamandır kendi emek gücümüzle
çalışan biz işçiler, en sağlıksız koşullarda, en
güvensiz ortamlarda çalışmamızın bedelini
canlarımızla ödüyoruz. Kimsenin gıki bile çık-
mıyor. Bunca duyarsızlığa, vurdumduymazlığa

bir son verme zamanıdır. Ko-
şulları değiştirmek, sağlıklı ve
insani koşullarda çalışma orta-
mını yaratmak için daha kaç ar-
kadamızı kaybedeceğiz? Da-
ha doğrusu ne zaman ayağa
kalkacağız. Ne zaman güçleri-
mizi birleştireceğiz. Ne zaman sarı ve faşist
sendikacılığın karşısında kendi sınıf birlikleri-
mizi, Devrimci İşçi Komiteleri’ni kuracağız.
Ne zaman devrimin dinamik ve temel güçleri
olarak bilinçli görevlerimizi yerine getireceğiz?
Tüm bu soruların cevabı çoktan gelmiştir. Artık
işçi sınıfının mücadele birliğini yaratmak gere-
kir. Bu mücadele birliği, devrimin motor gücü
olacaktır. Yarınları kurmanın bugününü yarat-
maktır.

Bakırköy havzası, proletaryanın yoğun ça-
lıştığı bölgelerden biridir. Bölgedeki iş yerleri-
nin kendi işçi komitelerini örgütleyerek birleşik
bir bölge gücü olma tarihsel görevi bizleri bek-
lemektedir. Haydi iş yeri komitelerinde örgüt-
lenmeye!

**Edi Bese / Yeter Artık!
Halkların Mücadele Birliğini Kuralım!
İşçiler ve Tüm Emekçi Halklar Birleşin!
Fabrikalar Tarlalar, Siyasi İktidar
Herşey Emegin Olacak!
Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün!**

Y.E. Mücadele Birliği Okuru / İkitelli

BURJUVAZİNİN ÖĞRETMENLER GÜNÜN'DE EYLEM

Eskişehir Eğitim-Sen, 24 Kasım "Öğretmenler Günü" nedeniyle, emekçilerin içinde bulunduğu, sosyal ve ekonomik zor hayat şartlarından dolayı, Kızılay İşhanının önünde başlayıp, Hamam yolu Yapı Kredi Bankasının önünde, Eğitim Sen Şube Başkanı Ali Paşa ŞANLI tarafından okunan basın açıklaması ile sonlandırılan bir eylem gerçekleştirdi.

"Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "IMF'ye Değil Eğitime Bütçe", "İnsanca Yaşamak İstiyoruz" sloganlarını atıldığı eylemde, basın açıklamasını okuyan Ali Paşa ŞANLI; öğretmenlerin, işçilerin ve emekçilerin, bugün açlık sınırında yaşadığını belirterek, 2008 yılının başından itibaren ertelenen, Sağlık Yasası, Kamu Personel Reformu gibi emekçilerin ve halkın aleyhinde olan, sağlık ve eğitimi artık tamamen paralı hale getirecek olan, yasaların çıkarılacağını belirterek, halkın bu tür yasalar karşısında duyarlı olması konusunda yaptığı çağrı ile basın açıklaması sonlandırıldı.

Bilindiği üzere, 5 Ekim tarihi, tüm dünya ülkelerinde "Dünya Öğretmenler Günü" olarak kutlanmaktadır. 5 Ekim 1966 tarihinde, ILO ve UNESCO'nun ortak bir toplantısında "Öğretmenlerin Statüsüne İlişkin Tavsiye Kararı" adı altında bir belge kabul edilmiştir. Söz konusu

belgedeki ilkeler, dünyadaki tüm ülkelere tavsiye edilmekte ve gereğinin yapılması istenmektedir. Öğretmenlik mesleği açısından önemli kabul edilen bu belgenin kabul edildiği 5 Ekim tarihi, daha sonra 1995 yılında BM tarafından "Dünya Öğretmenler Günü" olarak ilan edilmiştir. Öğretmenlerin Statüsüne İlişkin Tavsiye Kararı'nda özetle öğretmenlerin:

Ekonomik ve sosyal yönden güçlendirilmesini,

Mesleki ve özlük hakları yönünden geliştirilmesini,

Mesleklerini daha iyi koşullarda geliştirmelerini amaçlayan ilkeler yer almaktadır.

Ayrıca bu belgede: Öğretmenlik mesleğine hak ettiği kamusal saygınlığı gösterilmesi, Öğretmen örgütlerinin, eğitim politikalarının hazırlanmasına katılmaları gerektiği önerilmektedir.

"Öğretmenlik Mesleğinin Manifestosu" olarak benimsenen bu belgedeki ilkeler, bugün birçok ülkede uygulanmaktadır. Üstelik Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO) şartları gibi bu belgenin altında da Türkiye Cumhuriyeti'nin de imzası vardır. Dünyada Öğretmenler Günü 5 Ekim olarak belirlenmişken, Türkiye'de ise, Atatürk tarafından Latin Alfabesinin kabulü ile ilan edilen 24 Kasım 1928 günü Öğretmenler günü olarak belirlenmiştir.

Her 24 Kasım'da alışlagelen Öğretmenler Günü kutlaması, günün kahramanının büstüne çelenk koyma, Başbakan, Cumhurbaşkanı, Milli Eğitim Bakanı gibi bürokrasinin, bilmem kaç yıl önceki, bilmem hangi branş öğretmenini makamına çağırarak, basın önünde verdiği pozlarla geçirilen, öğretmenleri açlık sınırında yaşa-

tılan, iki iş yapmak (ikinci işi bulabilirse) zorunda bırakılan, kendisine dayatılan müfredatı uygulamak zorunda olan, sendikal olarak bile örgütsüzleştirilmeye çalışılan, siyaset yapma hakkı olmayan, neredeyse fotosentez solunum yapmaya zorlanılan ve adına geleceğimiz dedikleri insanlara şükran ve teşekkürlerle geçirilen bir gün olarak kutlanmaktadır.

Tabii ki burjuva sistemin kendi istediği öğretmenler, yukarıda tasvirini yapmaya çalıştığımız kişilerden oluşmak zorundadır. Oysa, insanın kendisini ve toplumu geliştireceği, en temel gereksinim olan eğitim ve öğretim hakkını, her yönden donanımlı, kendisini sürekli geliştiren, her türlü teknolojiyle donatılmış, fırsat eşitsizliğinin olmadığı, geçim derdinin ve gelecek kaygısının bulunmadığı, sorgulayan ve diğer en temel insani haklar gibi eğitim-öğretiminin de devlet tarafından karşılandığı bir sistemi inşaa etmek gerekir.

Bu saydığımız ve olması gerekenleri elde etmek ancak ve ancak sosyalist sistemde mümkündür. Bu sistem ise yine işçi sınıfının önderliğinde, emekçilerin, öğretmenlerin, öğrencilerin, işsizlerin, Kürt ve Türk Halklarının birlikte vereceği iktidar savaşımı ile mümkündür. Öğretmenler ve memurlar olarak Devrimci Emekçi Komitelerini oluşturarak, bu iktidar savaşımını yükseletmeliyiz. İnsanca yaşamın, çocuklarımızın da insanca yaşamasının sağlanması için tarihsel sürecin bize yüklediği zorunluluktan yola çıkarak bu sorumluluğumuzun bilicisiyle hareket etmeliyiz.

DÜNYA EMEĞİN OLACAK YAŞASIN İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Eskişehir'den Devrimci Emekçiler

BAZ İSTASYONUNA KARŞI EYLEM

Hatay/Harbiye'de kurulan baz istasyonuna karşı yapılan basın açıklamasının metnini yayımlıyoruz.

Baz istasyonuna karşı burada bulunan bu eyleme destek veren herkese MERHABA...

İnsan tek başına hiçbir şeydir; ancak insanlar bir araya geldikleri zaman istediklerini yapma gücüne sahip olurlar. Biz de bu baz istasyonunu söküp atmak için bir arada bulunmaktayız ve kaldırılmadığı sürece eylemlerimizi kararlı bir şekilde devam ettireceğiz. Ancak o zaman amacımız başarıyla sonuçlanabilir. Önemli olan sayıca fazla olmamız değil. İlk eylemde 20-30 kişiydik, daha sonraları bu sayı 100'lere ulaştı. Bu neyin sonucu; bizim halk olarak kararlı tutumumuz ve baz istasyonunu kaldırılmasındaki ısrarcı tavrımızdır. 10 gün sonra evin ruhsatı olmadığı için ruhsatsız ev belediye tarafından yıkılacaktır. Bunun yanında TURKCELL şirketi baz istasyonunu aynı yerde ya da o eve yakın yerde kurmak isteyecektir. Buna izin vermemek için halk olarak birbirimizi bilgilendirmemiz ve uyanık olmamız gerekir. Baz istasyonunu tekrar kurmak isteyenlere izin verecek miyiz?

HAYIR. İşte o zaman herkese görev düşüyor. Herkes işini gücünü bırakıp, baz istasyonunun kurulacağı yerde olmalıdır. Halkın sağlığını hiçe sayan sadece kendi karını düşünen sermayeye bu insanlık düşmanlarına hadlerini bildirmeliyiz. Bunu ancak bir araya gelerek, örgütlenerek başarabiliriz. Şu ana kadar hiçbir baz istasyonu yasal olarak kaldırılmamıştır. Bunun yanında halkını sağlığını hiçe sayan sermayeye, devlet dur dememiştir. Aksine bunu yapabilmek için devletin üst kurumundan ulaştırma bakanlığından desteklenmişlerdir. Biz Harbiye halkı olarak şikâyetimizi resmi mercilere ulaştırdık. Yasal sürecin sonuçlanmasını bekleyeceğiz. Baz istasyonu yasal olarak kaldırılmazsa, halkın kendi iradesi baz istasyonunu söküp atacaktır!

ZAFER SONUNDA HALKIN OLACAK!

Öyle bir yer düşünün ki insanlar yıkımlardan arta kalan enkazların arasında derme çatma, başlarını sokacak, dışardaki soğuktan biraz daha korunup ısınabilecekleri yerler yapmışlar. Öyle bir yer düşünün ki orada yaşayanların sadece yaşamı değil tüm duyguları, çabaları birbirleriyle bütünleşmiş. Öyle bir yer düşünün ki çocuklar okullarından, arkadaşlarından ayrılmış, okul önlükleri, kitapları enkazlar altında kalmış ama yine de yaşayan düşleriyle, iliklere kadar inen soğukta, güneşin hiçte ısıtmayan sıcaklığından aldıkları enerjiyle yıkılan evlerinin enkazlarında oynuyor olsun. Büyükleleriyle birlikte açıklıklarını, evlerini yakınlarla karşı aynı kini paylaşsın. Kendilerini sık sık ziyarete gelen devrimci ağabey ve abalarını soğuktan kırmızılaşmış burunlarının altında kocaman bir gülümsemeyle karşılasın... "Sosyalizm / Yani şu demek ki dayı kızı / Sosyalizm / Yani senin anlayacağın / El kapısının yoksulluğu değilde / İmkansızlığı / Ekmeğimizde tuz / Kitabımızda söz / Ocağımızda ateş oluşu Hürriyetin / Yahut başkası yel'de / Sen yaprakmışsın gibi titrememek / Sosyalizm / Devirmek dağları el birliğiyle / Ama elimizin öz sıcaklığını yitirmeden" İşte bu dizelerin de onlar için yazıldığı, birçoklarının televizyonlardan izlediği, birçoklarının o insanlar için sosyalizmi istediği, kanyla devrimi beslediği bizim hiçte yabancı olmadığımız, içerisinde nefes aldığımız, her adımında birlikte yürüdüğümüz bu yer Ayazma. Ve burda yaşayan Ayazmalılar.

Mücadele Birliği'ni düzenli olarak takip eden herkes onların mücadelesini yakından bilir. Yıkımlara karşı nasıl onurla direndiklerini, tüm olumsuzluklar karşısında yılmayan inatçı karakterlerini, ve insanın yaşamında en önemli şey olan onurlarına sahip çıkan bu insanları tanır.

Yine Ayazma'da yıkım oldu. Bu sefer yıkım ekipleri betondan yapılmış bir ev yıkmaya gelmediler. Yine yanlarında yüzlerce, binlerce polisle bir gece yarısı, sabaha karşı geldiler. Bu sefer yıkılan evlerinin enkazları arasında başlarını kışın soğğundan koruyacak derme çatma ev yapan Ayazmalılar derme çatma evlerini yıkmaya geldiler. 28 Kasım günü gece saat 04:00'da yaklaşık 2000 polisle gelen yıkım ekipleri. Ayazmalılar evlerinden çıkardıktan sonra derme çatma evlerini eşyalarının üzerine yıktılar. Yıkıma karşı çıkmak isteyen Ayazmalılara vahşice saldırdılar, salya akan ağızlarından akan zehirleri üzerlerine boşalttılar.

Bizler de bunu öğrenir öğrenmez yanlarına gittik. Gittiğimizde yıkılmış evler gördük. Ayazmalılarla dayanışma içinde olduk, on-

AYAZMA'DA YIKIM İŞKENCESİ

tık;

Evi Yıkılan Bir Ayazmalı: "Öncelikle şunu söyleyim. Ben bir hafta önce Küçükçekmece belediyesi ile görüştüğümde dediler ki; 'Şubat ayına kadar rahat oturabilirsiniz, kış hazırlığınızı yapabilirsiniz'. Bir hafta daha geçmeden sanırım Kasım'ın 28'ine iki bine yakın polis geldi, çevik kuvvet geldi. Gece 04:00'da geldiler. Gelip kapılara vurdular bizde kapıyı açmadık. Kapıları kırdılar ve içeri girdiler önce içeri siviller girdi. Sivillerden hatta bir tanesi belediye başkanının yardımcısının korumasıydı. Gecenin o saatinde kapıları kırmak, evleri yıkmak gerçekten bir suçtur. Ama kimse ne engel olabildi ne de sesini çıkartabildi biz İnsan Hakları Derneğine de gittik ama orda da birşeyler yapmadılar. Gece o saatte geldiklerinde hiç bir fırsat vermediler çocukları giydirmedik hepimizi aşörtmenli olarak dışarı çıkarttılar. Sanki İsrail Filistin'i vuruyor. Gerçekten yani çok büyük bir utanç, çok kötü bir davranış. Anlatmakta bile zorluk çekiyorum. Temel amcanın kapısını vurdular Temel amca kapısını açınca hemen apartopar aldılar, gözaltına alıp dövdüler. Beni de uyuşturdular. Nasıl oldu bilmiyorum şu an halen iğnenin yeri ağrıyor. Ben

zaten uyuşmuş bir şekildeydim. Eşyalarımızı çıkartmadık, çok zararımız var, bir kaç kuruş birikimimiz vardı onları çalmışlar yani çalıntı olayda oldu burda. Sonra evlerimizi yıktılar tüm eşyalarımız, kap kaçak, tencere her şeyimiz bu yıkıntılarının altında. Hiçbir şeyimiz kalmadı. Ama sonuna kadar direneceğiz. Biz burdayız."

Evi Yıkılan Bir Ayazmalı: "Ben kendim sabahleyin erken kalktım, ses geldi hiç bakmadım dışarıya namazı kıldım sonra yatağa girip girmedim dışarda polislerin olduğunu anladım. Demek ki çoktandır burdalar ama ben farkına varmadım, zaten bizim kapı da kilitleydi. Sonra burda bir ses geldi benim çocuk benden önce dışarı kaçtı. Çocuk kapıyı açınca sanki çocuğun ağız kitlendi, yani konuşmadı. Korktu polisleri gördüğünde. Her taraf polis kaynıyordu. Oğlum ne oldu, ne oldu dedim ses çıkartmadı. Ben de dışarı çıktım bir baktım kepece Kasım'ın duvarlarını yıkıyordu. Ben hemen orda başkanın yanına vardım dedim ki başkan bu adalet mi, insanlık mı sen böyle yapıyorsun? Dedi 'hele sen burda mısın evin burda mı?'. Dedim 'evet burda', bana dedi 'git evine ben gelene kadar

bekle.' Bir polis de bana dedi 'sen git evini boşalt senin de evini yıkamaz.' Ben dedim 'Bu ev asker evidir, benim çocuğum ramazan başında askere gitti. Çocuğum silah altında sen bu evi yıkamazsın. Yıkarsan dava kötü olur.' Hatta dedim 'Siz yanlış yapıyorsunuz diyorsun yanlış yapan sizsiniz, insanları yanlış yollara düşürüyorsunuz.' Sonra başkanın yanına gitmek istedim bu evin asker evi olduğunu söylemek için izin vermediler yanıma zayıf sivil adam beni iteledi. Ben dedim oğlum sen kimsin? Ben onu tanımıyorum, ne olduğunu bilmiyorum, rütbesi nedir ne değildir bilmiyorum. Sonra o dedi 'bunu tutun.' Beni tutunca dedim 'bak böyle yapıyorsun insanı yoldan çıkarıyorsun, yanlış yola yönlendiriyorsun.' Sonra dedi 'bunu alın götürün ezin, bilmem ne yapın!' Öyle der demez polis nasıl göbeğime bir tekme vurdu benim ağızımdan kan geldi, burnum kanamaya başladı. Sonra bir iki tekmede belime vurdular ben yere düştüm kendimi tutamadım. Sonra iki elime, bir tane de dirseğime vurdular. İki üç kişi ayağımı iki üç kişi de kollarımı tutunca bana küfür ede ede götürdüler. Beni arabanın içine sokmaya çalıştılar ben de girmedim. İçeri sokmak için çok uğraştılar ama ben içeri

girmedim. Sonra ben girmeyince kafamı kapıya birkaç kez vurdular burnum kırıldı. Sonra burnum kanarken beni yere yattırdılar. Ellerimi kelepçelemeye çalıştılar ben izin vermedim. Elimi kelepçelemeyemediler. On kişi varlardı. Sonra bir kişi ben yerdeyken ayağıyla tam başıma çöktü nasıl o çöktü başımın yarısı çamura gömüldü. Yüzüm çamura gömüldü yani. Sonra ben nefes alamıyordum baktım boğulacağım mecbur ellerimi arkaya tuttum ellerimi kelepçelediler. Beni içeriye götürdüler. Kelepçeler ellerimi yara etti. Sonra bizi 1 ya da 2 gibi bıraktılar. Götürürken yolda da dövdüler. Şu anda göbeğimden çok rahatsızım. Belimde morluk var, belim de ağrıyor hasta oldum onun yüzünden. Beni gözaltına alırlarken çocuğum dedi 'oğlum sizi tanıyorum sizle görüşeceğiz' oğlum küfür etti onlara, sonra aynı sivil dedi 'alın bunu da ezin bilmem ne yapın'. Sonra oğlumu çekip yere attılar, kimliğini çektiler yaşımın ufak olduğunu görünce bıraktılar dövdüler, yere düşürdüler. Onun da kalçası ağrıyor tekme falan vurmuşlar. Biz ne yapalım şimdi. Sonra evimizi yıktılar gördüğün gibi her şey. Burda olanları görüyorsunuz. Kış geldi hava soğuk, yaşamak için bunları yaptık."□

"Biz İşçiyiz Bize Bizden Başka Kimseden Fayda Yok"

Merhaba

Ben Harnes yani kablo üretimi yapan bir fabrikada, onların deyişlele montaj operatörü –bizim dilimizde işçi- olarak çalışıyorum.

Fabrikada hemen her gün başımızdan veya çevremizdekilerin başından çeşitli olaylar geçiyor, bunlardan birini sizlerle paylaşmak istiyorum.

Geçtiğimiz günlerde işe giderken çok hastaydım; aşırı bir titreme ve ateş... Kolumu dahi oynatamıyordum. Daha işbaşı zili çalmamıştı. Titreyerek ustanın yanına gittim, durumumu anlattım. "İyi değilim, ateşim çok yüksek, üşüyorum, halim yok" dedim.

Onun bana verdiği cevap şuydu; "Valla bir şekilde düzelmeyen lazım. Sen olmasan bu kadar kişi durur. İş hayatı acımasızdır. Senin gitmen fabrikanın zarar etmesi demektir." Geçmiş olsun bile demeden söylediği sözler bunlar...

Hattaki arkadaşlar halimi taa karşıdan gelirken fark ediyor ve yüzüme dokundukları gibi bana tepkiyle revire gitmemi söylüyorlar. Sonra ustanın yardımcısına arkadaşlar durumu anlatmışlar. O da revirden randevu almış. Revire gittim. Bir-iki yüzeysel muayeneden sonra bana "ateşin yok, normal, iyisin, çalışabilirsin" deniyor. İğne yapılıyor ve iş başı. Ama ben yüz ifadelerinden ve tahlil istenmesinden dolayı durumunun aslında normal olmadığını anlıyorum. Sonradan öğrendim usta telefon açıp etkili

bir iğne yapıp gönderin demiş.

Öyle sürüne sürüne grup arkadaşlarımdan yardımını beklerken yanlış iş

(başka bir işçinin hatalı yaptığı iş) geldi bana. Hattı kapatıp sorumlu arkadaşı çağırdım. Tam durumu anlatmaya çalışırken usta geldi. Anlamadan bağırıp çağırıyor, arkadaşlardan hesap soruyor ve yanımda ki arkadaşlara hat 4-5 dakikadır neden duruyor deyince ben hattı yanlış işten dolayı kapattığımı ama 4-5 dakika olmadığını saniyelik olduğunu anlatmaya çalıştım. Anlamıyor, gözü dönmüş, bağırıp çağırıyor. Artık dayanacak gücüm kalmadı. Zaten zor ayakta duruyorum o anda ne ağzıma geldiyse saydım. "Yeter" dedim. "ben bu halimle burada koşuyorum saatlerdir. Sen birkaç dakikanın hesabını yapıyorsun ki o kadar olmadı neden anlamıyorsun, ben susup çalışıyorum, sen de sus, şimdi çıkıp acile gitsem sen ne hesap verirsin..." tek kelime etmeden gitti.

Bu arada dargın olduğum bir arkadaş var o bile bana destek vererek ustaya bir şeyler söylüyordu. Henüz saniyeler geçmişti ki arkadaşların anlattığına göre hattın üzerine yığılıyorum kısa bir süre kendimden geçmişim. Öyle sinirlenmişim ki kimsenin bana dokunmasını bile istemiyorum. Arkadaşlar beni tutuyor, usta gelip bakıyor ve geri dönüyor. Bunu gören başka bir işçi arkadaş çileden çıkıyor avazı çıktığı kadar bağırarak: "Yeter ya biz insanız burada hayvan değiliz, bu kız sabahlandı hasta haliyle çalışıyor, kimse ilgilenmiyor." bunları söylerken ağlıyordu, ben sinir krizi geçiriyordum, saygı duyduğum bir abla ve ustanın yardımcısı beni sakinleştirmeye çalışıyor.

Bizim sevgili ustamız! Sanki olay yeni başlamış ve başlatan kendisi değilmiş gibi sakın tavırlarla bana soruyor; çalışamayacaksan gönderelim diye..

Hat olarak işi bırakmak istedik ama yapamadık çünkü öyle bıraksaydık tazminat ödemek zorunda kalacaktık ve hiçbirimizin o kadar parası yok.

Ve bizler bu olaylardan sonra kapitalizmin ne kadar acımasız olduğunu bir kere daha gördük. Dışarıdan binlerce işsiz insanın girmek için can attığı bu göz kamaştırıcı fabrika içeride tam bir Nazi kampı... İnsana değer yok, sağlığa değer yok...

Bunlardan sonra grup olarak kenetlenmemizi kutladık. Birbirimizi savunduk. O gün bütün hat benim arkamdaydı. Ve kendime söz verdim; artık bunlar(fabrika) yüzünden hiç kimseyi kırmayacağım, birisi bana ters bir şeylerde söylese onu kenara çekip "Biz işçiyiz. Bize bizden başka kimseden fayda yok bu tür işler için birbirimizi kırmayalım diyeceğiz" diye.

O günden sonra dargın olduğum arkadaşlarla bile çok iyi anlaşıyoruz.

Bugün ilk defa ustanın bizi tekrar sıkıştırmasının gerginliği ile arkadaş biraz kaba-laşır gibi oldu ve ben herkesin bir arada olduğu bir andan yararlanarak "arkadaşlar ben kendime bir söz verdim, burası için artık hiç kimseyle kötü olmak istemiyorum. Geçen gün benim yaşadığım olaylar ileride sizlerin de yaşayabileceği şeyler, bunlardan ders alıp kenetlenirsek ve geçen sefer ki gibi birbirimizi hep kollarsak, güçlü olan biz oluruz. Biz işçiyiz, buradaki durumumuz zaten köleden farksız..."

İşte burjuvazinin düzeni kapitalizmin acımasız yüzü.

MB Okuru Bir İşçi / İzmir

ENVER GÖKÇE ANMASI

*Demokrasi için,
Eşitlik ve hürlük uğruna
Bir mermi de benden aslanım
Bir mermi de benden
Bir mermi de benden
Zafer topları, mübarek namlular!*

Emeğin sanatını üreterek, sınıflar savaşımında safını ezilen emekçi halklardan yana belirleyen ve bu uğurda büyük bedeller ödeyen devrimci şair Enver Gökçeyi, Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde 25 Kasım Pazar günü yaptığımız bir etkinlikte andık. Anma, devrimci şair Enver Gökçe nezdinde ölüm-süzleşen bütün devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından bir arkadaşımız şair Enver Gökçe'nin hayatını anlattı.

Sonrasında sanat merkezi emekçisi bir arkadaşımız kısaca *"kapitalist sistem sanatı bir Pazar olarak kullanmak ister ve her zaman işçilerin emekçilerin sanatını ve kültürünü yok etmek istemiştir; yok edemediğini de bir meta olarak kullanmak ve ondan çıkar kazanmak ister, tıpkı Nazım Hikmet ve birçok şairimizin eserlerine yaptığı gibi. Fakat biz ezilen halklar her zaman işçilerin ve emekçilerin kültürünü üreten devrimci şairlerin miraslarını sa-*

hipleneceğiz" diyerek sözlerine bitirdi. Daha sonra Mücadele Birliği adına söz alan arkadaşımız içine girdiğimiz son süreçten bahsederek sözlerini şu sözlerle tamamladı *"Burjuvazi emekçi halklarımıza şovenizm zehri vererek iktidarının devamını sağlamaya çalışıyor. Bunun karşısına ancak yıllar önce Denizlerin idam sehpasında haykırdığı gibi Kürt ve Türk Halklarının mücadele birliğini öreerek çıkılabilir. Devrim avuçlarımızın içinden kayıp gitmeden halkların mücadele birliğini en azami düzeye yükseltmeliyiz ve Halk İktidarını kuralmalıyız. Yıllarca özlemine duydukları ve bu uğurda en ağır bedelleri ödeyen Enver Gökçelere, Nazımlara, Ruhi Sulara, Yılmaz Güneylere en güzel hediyemiz halkın iktidarı olacaktır"* diyerek sözlerine son verdi. En sonunda ise DÖB'den bir arkadaşımız da öğrenci gençliğin kurtuluşunun, işçi sınıfının mücadelesinin zafere ulaşması ile mümkün olacağını ve bu çerçevede mücadele edilmesi gerektiğini söyleyerek öğrenci gençliği DÖB'de örgütlenmeye ve savaşmaya çağırdı. Konuşmaların ardından sanat merkezinin 1 yıllık çalışmalarının yer aldığı bir slâyt gösterisi yapıldı.

Hemen ardından ise şair Enver Gökçe'nin bir şiiri slâyt gösterisi olarak izleyicilere sunuldu. Şiir grubu sahneyi alarak Enver Gökçe'nin şiirlerinden hazırlamış oldukları bir dinletiyi bizlere sundular. Şiir dinletisinden sonra kısa bir ara verildi. Aradan sonra sahneyi Denize Ezgi Müzik Grubu alarak türkü ve marşlarla gelenleri coşturdu. Müzik dinletisinin ardından etkinliğimiz bir sonraki etkinlikte buluşmak üzere sona erdi. Anmadan sonra anma etkinliğine katılan dostlarla yaptığımız sohbette etkinliğin oldukça güzel geçtiği ve bu tür etkinliklerin her zaman yapılması gerektiği görüşü herkesin ortak düşüncesi idi.

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA
Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi

Ruhan Mavruk Ayışığı'nda Yeni Kitabını İmzaladı: "Paylaşım da Güzel Bir Aşk Benim İçin"

Ayışığı Sanat Merkezi, "Önce şiirini yazdı türkü benizlilerin, sonra da söz verdi şair yüreğiyle tutsakların yanında olacağına... O gözlerinde zılgıt, gözlerinde halay taşıyanların şairiydi... İki kere ikiyi beş etmek için çıktı yola... Her bir tutsağı yükleyip bir imgeye, kanat açtırdı sonsuz maviliklere... Simurg Tufanı'nda Ruhan Mavruk, doruktan doruğa uçarak dünyayı dolaşan albatroslardan dinlediği öyküleri anlatır bize..." diye tanımladığı dostumuz şair Ruhan Mavruk'un son şiir kitabı için, 24 Kasım günü bir imza günü düzenledi.

Son kitabı Issız Ada ve Savaş Zırhlısı, Simurg Tufanı'nın tanıtımı yapmak ve onu okurlarıyla buluşturmak, yeni insanlara tanıtmak için hazırlanan bu etkinlik, Ruhan Mavruk'u anlatan bir sinevizyon gösterimiyle başladı. Ruhan Mavruk'u katıldığı etkinlikler, işçi ziyaretleri, toplantılar, söyleşiler, yer aldığı panellerde izlerken şiirlerini de dinledik. Ardından kendisi için kurulan masaya oturan Ruhan Mavruk'la ilgili konuşmak üzere sözü Songül Yücel aldı. Songül Yücel konuşmaya, Ruhan Mavruk'u çok geç tanıdıklarını, sadece son iki yılda onun şiirleriyle, dostluğuyla, yoldaşlığıyla beraber olabildiklerini, ve bundan önce geçen yılların bir eksiklik olduğunu dile getirerek başladı. Ruhan Mavruk'un en öne çıkan yanlarından birinin eylemci bir şair olması; masabası romancılarının, şairlerinin, yazarlarının bol olduğu bir ülkede onun imgelerini sokaklarda, eylemlerde yaratışı olduğuna değindi. Ardından "Albatros'u okuyarak değerli dostumuzun kitabına, dünyasına giriş yaptım: "Bugün ne bar kavim / ne barbar kavim / ne kapımda uluyan gece / bugün Kandira'dan mektup var / çavlanlar, ovalar / dağ köyleri doluyur odama" dedi. Ardından da Simurg Tufanı'nın girişini kısaca okudu. "Öyle büyük amaçlar vardır ki, ölüm bile yetmez onları yoketmeye Ve uzun süreli zorlu bir savaşı ancak haklı olanlar sürdürebilir. Bu yolda egemenlere karşı direnişinin elindeki tek güç kitapları ve hayatı doğrudan doğruya okumaktır. Yollarımızı fırtınalar bekliyor. Çünkü, kendi adına bir dal çiçek istemezken, başkalarına dünyaları yaratanlar her çağda zorbanın hedefi olmuştur. Bana bu destanı do-

ruktan doruğa uçarak dünyayı dolaşan bir albatros anlattı..." diyerek dostumuzun sözlerini bize taşıdı.

Son derece heyecanlı olduğu ve duyulduğu gözlenen Ruhan Mavruk da, "Ben burda olmaktan, sizlerle olmaktan çok mutluyum, yollarda olmaktan, annelerin yanında olmaktan, devrimcilerin yüreğine destek olmaktan, onlarla beraber yürümekten çok mutluyum. Çünkü şunu da hesap etmek gerekirse, dışarıdaki yabancılaşma, haksızlık, insan dışı rekabet... burası düşünülduğünde yaşanılması bir dünya değil, adeta intihar gibi geliyor. Devrimciler paylaşmasını biliyor, kendine güveniyor, uyrurken rahat bir nefes alabiliyor 'ben halkıma karşı, halklara karşı elimden geleni yapabiliyorum' diye. O noktada, varlığını için çok teşekkür ediyorum. Arkadaşlara diyorum, imza gününden sonra, bir grev çadırına gidelim, destek verelim, onlarla birlikte olmayı da özledim" dediğinde, "Telekom işçilerine gideriz" diye yanıtladı hemen Songül Yücel onu. Ve Ruhan Mavruk, Simurg Tufanı'nın nasıl doğduğunu anlattı... Kitabının ikinci bölümünü oluşturan Simurg Tufanı, F Tipi Zindanlardan gelen mektuplar, şiirler, yazılar, fotoğraflardan ve zindanlara dair yazılan bölümlerden oluşuyor. Ruhan Mavruk kitabının bu bölümünde "Yüreğim boğazıma düğümlemiş, haykırıyorum hemen: 'Hücrelerin kapısını ben açmak istiyorum. Sizden tek istediğim bu; onlarla aramdaki duvarı kaldırm. Sonra taşradaki sanat akademisinde, bir öğretmenlik, varoşlarda etkinlikler, öyle bir şeyler işte..." diyor sosyalist devrimin ilk haberini aldığı anda... Yüreğimizi düğümlüyor. Aslında burada yer alabilecek pek çok mektubun şiirin olduğunu söylüyor, ama cezaevlerinden gelmiş pek çok mektubun ev başkanlarında, Tayad'a vb yapılan baskınlarda el konulduğunu, yok olduğunu anlatıyor içi burkularak. "Dogmalara bağlı bir yaşamda artık bize birşey getirmez, o cesareti de taşıyalım, özgür olursak daha iyi üretiriz. Kültür de özgürlüğün kızıdır, cesaretin kızıdır. O noktada hep birlikte kendimizi geliştirelim. Ben arkadaşlara sonsuz teşekkür borçluyum, iyi ki tanımışım onları, çok iyi paylaşıyoruz çünkü estetiği, şiiri, herşeyi; o paylaşımında güzel bir aşk benim için. Onlar da kitaplarını, şiirlerini çıkar-malılar, yazalım" diyerek hitap etmeye devam etti bizlere. Etkinliğin ilerleyen dakikalarında da bize, kitabına adını veren Issız Ada'nın kendisi olduğunu, Savaş Zırhlısı'nın da devrimciler olduğunu, daha doğrusu kendi içindeki savaşı, savaşmak isteyen kısım olduğunu anlattı.

Ardından Ruhan Mavruk'un da bir parçası olduğu Rasim Oktar Şiir Atölyesi, onun şiirlerini okudu sırayla kürsüye gelerek... Her biri mısralara yüreklerinden birşeyler katarak... Bu

sırada, Ayışığı Sanat Merkezi'nde yan flüt dersleri veren Belgin arkadaşımız, flütü ile bize güzel bir müzik ziyafeti verdi.

Sonra sözü alan Vefa Serdar, "Bir şairin bir mısrasını okuduğunuz zaman, onun dünyasına girmişsiniz demektir. Bir şairi öyle yüzeyselce tanıyamazsınız. Bir şairi iyi tanımak istiyorsanız, onun mısralarından derin anlamlar çıkarmayı da bilmek zorundasınız" dedi. "Şiir gerçek anlamda yapılan bir işçiliktir. Ve aslında 'devrim denen şey de işçinin yüreğinden başka birşey değildir', işçinin yüreğinin çarpışmasıdır. Şairlik, oturup güzel mısralar yazmak değil sadece, şairlik hissedebilmek, ve tarihine tanıklık edebilmektir. Eğer ben bilseydim ki, dışarıda Ruhan yoldaş gibi bir şair var; 19 Aralık'ta ölürken, inanın rahat öldüm, bunu emin olun içerde herkes hissediyor. Biz ne zaman ölürüz gerçekten... Unutulduğumuzda ölürüz, eğer bir devrimci şunu bilse, ben unutulmuyacağım, benim burada verdiğim mücadele bir gün mutlaka birileri tarafından yazılacak, insanlara anlatılacak yani bu burda kalmayacak, o devrimci mutlu ölür" diye bir giriş yaptı ve Ruhan Mavruk'un dizelerinden, Ruhan Mavruk'u anlatmaya başladı bize. Şairin, dizelerinde sakladığı şairi anlattı "Kendi derinliklerini arayan genç bir kadını o, bu arayışın sonunda kendi estetiğini arayan devrimcilerle tanıştı. Akarsuyun başından ayrılmayan yolaşmazdı çünkü. Ruhan yoldaş akarsuyun başından ayrılmadı hiçbir zaman. Hep akışın içinde oldu, onun için de kirlenmedi. Çünkü akan şey kirlenmez, işleyen şey pas tutmaz" dedi ve "şiir benim varolma nedenimdir" dediğini hatırlattı. Pek çok insanın, şairin şiir yazdığını ama çok azı için bunun bir "varolma nedeni" olduğunu dile getirdi. "Şiiri bitiremezler; acının ve direnişin çocuğudur çünkü. Ve bu memlekette bu kadar çok acı yaşanırken, bu kadar çok direniş yaşanırken, kahramanlıklar yaşanırken, şiirin bitmesi mümkün değil. Şair de bitmeyecek bu memlekette, şiir de"... Vefa Serdar, anlatımında Ruhan Mavruk'un Ayışığı için söylediklerine de değinmeden geçemedi... "Hayatında çok önemli bir yer aldılar; incelik ve derinliği güzel insanı buldum, birlikte üretmek çok güzel" dediğini aktardıktan sonra, "bizce de sizin üretmek çok güzel" diye yanıtladı Ruhan Mavruk'u. "Irmak akıp gidiyor hepimiz için ve biz onun içinde öğrenmeye devam ediyoruz, yüreğimizi güçlendirmeye devam ediyoruz ve ona, 'iyi ki varsın' diyoruz. 'iyi ki bizimlesin, iyi ki yoldaşımızsın'..."

Herkesi yüreğinden yakalayan bu sözlerden sonra, etkinliğin ikinci kısmı için salona geçildi. Burada çaylarımızı içip sohbet ederken, Ruhan Mavruk da kitaplarını imzaladı, sohbetler etti okurlarıyla. Ardından müzik dinletisine geçildi. Emeğe Ezgi Müzik Grubu şarkılarını bizimle paylaştıktan sonra, herkes içinden geçen şiirleri okumaya başladı sırayla, türkülerini söyledi. Etkinlik, akşam geç saatlere kadar sohbetle, şiirle, duyguyla sürdü. □